ΕΤΟΣ Γ'. 1881 ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΝΕΟΝ ΣΕΡΑΠΕΙΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ·

Εν Ἀλεξανδρείᾳ Φρ. 20.
Εν τῷ ἐσωτερικῷ » 22.
» » ἐξωτερικῷ » 25.
Εξάμηνος ἀπαράδεκτος.

Τὰ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Σεραπείου» πεμπόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ
ΕΤΗΣΙΑΙ
ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ.

Μέχρι 10 γραμμῶν Φρ. 40.
Δια τοὺς συνδρομητὰς » 20.
Ἄνω τῶν 10 γραμμῶν κατ' ἀποκοπήν.

Δ' αἰτήσεις ἀπευθυντέον
Journal Grec SERAPEUM
Alexandrie (Egypte)

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ: Τεῦχος 36.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ:

Ἐκ τοῦ *December* ἤτοι δέκατος μήν. Ἔχει ἡμέρας **31**, ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 15. Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκερων. Τελευτ· τέταρτον σελήνης **1**[13 ἡ νέα σελήνη 9[**21** Πρῶτον τέτ. 15,27. Πανσέλ. 22,3.

1	Τρ.	Ναοὺμ τοῦ Προφήτου.	17	Πέμ.	Δανιὴλ τοῦ Π. καὶ 3 Παίδων Διον. Ἀρ. Αἰγ.
2	Τετ.	Ἀββακοὺμ τοῦ Προφήτου.	18	Παρ.	Σεβαστιανοῦ Μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
3	Πέμ.	Σοφωνίου τοῦ Προφήτου.	19	Σάβ.	Βονιφατίου Μάρτυρος,
4	Παρ.	Βαρβάρας Μεγ. καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.	20	Κυρ.	Προεόρτ. τῆς Χριστ· Γενν. καὶ Ἰγνατ. Ἱερ.
5	Σάβ·	Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου Ἀργία.	21	Δευ..	Ἰουλιανῆς Μάρτυρος.
6	Κυρ.	Νικολάου Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας.	22	Τρίτ.	Ἀναστασίας Μεγ. τῆς Φαρμακολυτρίας.
7	Δευ.	Ἀμβροσίου Ἐπισκόπου Μεδιολάνων·	23	Τετ	Τῶν Ἁγίων Δέκα Μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ.
8	Τρίτ.	Παταπίου τοῦ Ὁσίου.	24	Πέμ.	Παραμονὴ τῆς Χριστοῦ Γεν. καὶ Εὐγ. Ὁσιμαρ.
9	Τετ.	Ἡ Σύλληψις τῆς Ἁγίας Ἄννης. Ἀργία.	25	Παρ.	Ἡ κατὰ Σάρκα Γέννη. τοῦ Χριστοῦ Ἀργία.
10	Πέμ.	Μηνᾶ, Ἑρμογένους καὶ Εὐγράφου τῶν Μαρτ.	26	Σάβ.	Ἡ Σύναξις τῆς Θεοτ· καὶ Εὐθυμίου Ἱερομαρ.
11	Παρ.	Λανιὴλ τοῦ Στυλίτου.	27	Κυρ.	Στεφάνου τοῦ Πρωτ. καὶ Θεοδώρου Ὁμολογ.
12	Σάβ.	Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ, Ἀργία.	28	Δετ.	Ἰωσὴφ τοῦ Μνηστ. καὶ Δισμυρίων Μαρτύρων.
13	Κυρ.	Τῶν Ἁγίων Προπατόρων· καὶ Εὐστρατ. Μάρ.	29	Τρ.	Τῶν ἐν Βηθλεὲμ ἀνερεθ. 14 χιλ. Νηπίων.
14	Δευ.	Θύρσου Μάρτυρος.	30	Τετ.	Ἀνυσίας τῆς Ὁσιομάρτυρος.
15	Τρίτ.	Ἐλευθερίου Ἱερομάρτυρος.	31	Πεμ.	Μελάνης τῆς Ὁσίας.
16	Τετ.	Ἀγγαίου τοῦ Προφήτου.			

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΝ.

1821.—Δεκεμβρίου **20**. Συγκρότησις τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ συνελεύσεως καὶ θέσπισις ἐθνικῆς σημαίας ἐκ κυανῶν καὶ λευκῶν ταινιῶν. **24**. Συμπλοκὴ πρὸ τῶν Χανίων καὶ Ρεθύμνης, ἧττα τῶν Τούρκων. — **1822**. Δεκεμβρ. 1. Ἅλωσις τοῦ Ναυπλίου· ἀναχώρησις Τούρκων δι' Ἀγγλικῶν καὶ Ἑλληνικῶν πλοίων. 18 Δεκεμβρίου Καταστροφὴ τῶν ἐντῷ Ἀθωνι μοναστηρίῳ. **31**. Ἄτακτος φυγὴ τοῦ πολιορκοῦντος τὸ Μεσολόγγιον τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ καταδίωξις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέχρι τοῦ Ἀχελώου.—**1823**. **11** Δεκεμβρίου. Ἀτυχὴς ἔφοδος τῶν Κρητῶν κατὰ τοῦ φρουρίου Γραμβούσης. 24· Ἄφιξις Βύρωνος εἰς Μεσολλόγγιον. **1826**·— 2. Δεκεμβρίου. Τολμηρὰ καὶ γενναία εἴσοδος **500** τακτικῶν ὑπὸ Φαβιέρου εἰς τὴν Ἀκρόπολιν Ἀθηνῶν, φερόντων ἐπ' ὤμου σάκκους πυρίτιδος.—**1827** 7 Δεκεμβρ. Ἀναχώρησις ἐκ Ναυαρίνου εἰς Ἀλεξάνδρειαν τῶν λειψάνων τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στόλου μετὰ τρισχιλίων αἰχμαλώτων Ἑλλήνων **15** Δεκεμβρίου Κυρίευσις Βασιλαδίου ὑπὸ Ἀστιγκος. —**1828** 23. Δεκεμ. Κυρίευσις 3 τουρκικῶν πλοίων παρὰ τὴν Στυλίδα καὶ Εὔβοιαν ὑπὸ τοῦ ἀτμοπ. Καρτερίας καὶ μιᾶς κανονοφ. **1829**.—**13** Δεκεμ. Ἄφιξις εἰς Κρήτην Ν Ρενιέρη ὡς ἀντιπ· ἓλ. Κυβερνήσεως.

Η ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Ὑπὸ Ε. Α.

VI.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ὡς οἱ ἐπίλοιποι τῶν ἐπιβαινόντων τὸ συλληφθὲν πλοιάριον, κατελήφθην καὶ ἐγὼ ἀνυπεράσπιστος ἐν τῇ αἰφνηδίᾳ ἐφόδῳ. Οὐχ ἧττον ὡς ὁ Πέτερσων οὕτω καὶ ἐγὼ προσεπάθησα νὰ σωθῶ ριπτόμενος εἰς τὸν ποταμὸν ἀλλὰ τετραυματισμένος παρ' Ἰνδοῦ τινός· ἡ πληγὴ καίτοι ἐλαφρὰ κατέβαλον πάσας τὰς δυνάμεις μου ὅπως καταφθάσω τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ἔνθα ὅμως συνελήφθην ὑπὸ σπείρας ἑτέρων Ἰνδῶν, οἵτινες δὲν μὲ ἔβλαψαν ἐν τούτοις. Οἱ Σουανεῖς ἀποπερατώσαντες τὸ καταστρεπτικὸν αὐτῶν ἔργον συνεσωματώθησαν εἰς μίαν συμμορίαν μετὰ τῶν συλλαβόντων με Ἰνδῶν καὶ παρὰ τὴν συνήθειάν των δὲν μὲ κατεκρεούργησαν ἀλλὰ μὲ ὡδήγησαν εἰς ἓν ἐκ τῶν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Σιότα χωρίων των, ἐν τῷ ὁποίῳ μέχρι τῆς προτεραίας τῆς εἰς τὸ φρούριον ἐλεύσεώς μου εἶχον διαμείνει ὡς αἰχμάλωτος. Εὐκαιρίας δὲ συμπεσούσης ἀπέδρων καὶ κατέφυγον ἐνταῦθα ὡς ἤδη γνωρίζετε πρὸ μιᾶς περίπου ὥρας.

— «Οὕτω λοιπὸν εἶσαι βέβαιος ὅτι ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ σοῦ οὐδεὶς ἕτερος διεσώθη ἀπὸ τὸ πλοιάριον; ἠρώτησε ὁ Πέτερσον τὸν Δραί;

— «Βέβαιος».

—Δὲν ἤκουσας νὰ γίνηται ποτὲ λόγος περὶ τῆς Μαριάνης;

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἶμαι ὁ μόνος ὃν οἱ Ἰνδοὶ ἀπήγαγον ζῶντα μεθ' ἑαυτῶν.

Οὐχ' ἧττον, ὡς ἐγὼ ἠπατήθην περὶ τῶν κατ' ἐσὲ, δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἀπατᾶσαι ὅσον ἀφορᾶ τὰ τὴν Μαριάνην· ἐνδεχόμενον ὅπως ἐγὼ δὲν σὲ εἶδον διασωθέντα εἰ καὶ ἠκολούθησα τοὺς Ἰνδοὺς μέχρι τῶν χωρίων των, οὕτω καὶ σὺ νὰ μὴ παρετήρησας τὴν Μαριάνην;

— Ἐνδεχόμενον! Ἀλλ' οἱ ἄγριοι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των διηρέθησαν εἰς δύω σώματα ὥστε φαίνεται ὅτι σὺ ἠκολούθησες τὴν μίαν ἐνῷ ἐγὼ ἤμην ἐν τῇ ἑτέρᾳ. Ἐννοεῖται οἴκοθεν λοιπὸν ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ μὲ ἴδῃς, ἀφ' ἑτέρου, ἀφοῦ ἡ Μαριάνη δὲν ἦτο ἐν τῇ πρώτῃ ἣν ἠκολούθεις οὐδὲ εἰς ἐκείνην εἰς ἣν κατετάχθην, ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ εἶχε συμπαραληφθῆ ζῶσα ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ἄλλως τε εἴτε ἡ Μαριάνη εἴτε ὁποῖος δήποτε ἄλλος καὶ ἄν ἦτο, θὰ τὸ ἐμάνθανον βεβαίως.

— Δὲν μένει πλέον οὐδεμία ἀμφιβολία λοιπὸν ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ ζητήματος τούτου αὔριον μεταδίδομεν τὰ νέα ταῦτα εἰ καὶ λίαν θλιβερὰ εἰς τὸν Ἀβδὸτ, εἶπεν ὁ Διοικητής.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν ταύτην, ἅπαντες κατεκλίνθησαν ἐκτὸς τοῦ Μάνσφιλδ κατεχομένου ὑπὸ βαρυτάτης θλίψεως.

Τὴν ἐπαύριον ὁ καιρὸς ἐβελτιώθη, ἡ δ ἀποικία ἔλαβεν τὴν συνήθη καὶ πάλιν αὐτῆς ἄποψιν Ὁ Μάνσφιλδ μετὰ συντριβῆς καρδίας ἐπληροφόρησε τοὺς Ἀβδὸτ, περὶ τῶν νέων ἅτινα ἐκόμισεν ὁ ἀφιχθεὶς αὐτῶν φίλος τῆς προτεραίας καὶ οὕτως ἅπαξ ἔτι ἐσβέννυντο πᾶσαι αἱ ἐλπίδες αὐτῶν, τοῦ νὰ ἐπανίδωσιν τὴν Μαριάνην.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, οἱ ἄποικοι συνελθόντες εἰς συνεδρίασιν περὶ βελτιώσεών τινων ἀναγκαίων εἰς τὴν ἀσφάλειάν των ἀπεφάσισαν ὁμοθυμαδὸν ν' ἀναθέσωσιν εἰς δώδεκα σκαπανεῖς νὰ προμηθεύσωσι τὴν ἀναγκαίαν ξυλείαν πρὸς κατασκευὴν νέων οἰκημάτων.

Οἱ δώδεκα λοιπὸν σκαπανεῖς ἤρξαντο τοῦ ἔργου των, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸ λιτὸν πρόγευμά των, εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἀραιώματος, ἐφοδιασμένοι συγχρόνως καὶ μὲ τὰ ἀμυντικὰ αὐτῶν ὅπλα ἐν ὥρᾳ κινδύνου.

Τὴν μεσημβρίαν ὅμως τῆς πρώτης ταύτης ἡμέρας μόλις προγευματίσαντες ἤκουσαν ἐλαφρόν τινα θόρυβον καὶ εἶδον ἐμφανιζομένην τὴν Ἄγγελον τῶν Συνόρων μετὰ τὰς χεῖρας τεταμένας, τὴν κόμην λελυμένην, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστραποβολοῦντας, καλοῦσαν αὐτοὺς νὰ φύγωσιν.

« Γρήγωρα! . . γρήγωρα! . . . . φύγετε! ἔκραξεν. ἔρχεται! . . . ἰδοὺ αὐτός! Ἔρχεται ἐπὶ κεφαλῆς συμμορίας Ἰνδῶν. . . Δὲν ἔχετε πλέον καιρὸν νὰ καταφύγητε εἰς τὸ φρούριον . . . Ἰδοὺ αὐτὸς ἀπ' ἐδῶ! . . Φέρετε ὅπλα ἄλλως τε θὰ σᾶς φονεύσωσιν ὅλους.

Μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἕκαστος λαβὼν τὴν καραβίναν του ἀνὰ χεῖρας ἀνέμενε τὴν διαταγὴν ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ὅπως ἐκπυρσοκροτήσωσιν.

«Ἂς χαρακωθῶμεν ὄπισθεν τῶν δύω ἐδῶ αὐτῶν κορμῶν! Εἶπεν ὁ Μάνσφιλδ, λαμβάνων τὴν ἀρχηγίαν τῆς μικρᾶς ὁμάδος καὶ ὡς ἀκούσας διὰ τῆς γεγυμνασμένης αὐτοῦ ἀκοῆς τὴν διεύθυνσιν τῶν βημάτων τῶν ἐχθρῶν ἀνὰ μέσον τοῦ δάσους. Σπεύσατε, Σπεύσατε, σύντροφοι, ἰδοὺ αὐτοί.

Ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, οἱ κυνηγοί μας κατέλαβον κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Μάνσφιλδ τὰς οἰκείας θέσεις ὄπισθεν τῶν κεωστὶ κατακοπέντων δένδρων, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν μόνον ἔχοντες ὑπεράνω αὐτῶν· καὶ ἀνέμενον ἀκίνητοι· ἀλλ' ὤ! τῆς φρίκης! ἡ «ἄγγελος τῶν Συνόρων» ἔμενε πάντοτε ἐνώπιόν των καὶ ἐχρησίμευεν οὕτω ὡς σημεῖον εὐπρόσβλητον

« Φύγε! ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! ἔκραξεν ὁ Μάνσφιλδ ἐγειρόμενος καὶ ὑψώνων τὴν χεῖρα πρὸς αὐτήν.

Ἡ Ἄγγελος, ὡς εἰ ἀνέμενε τὴν συμβουλὴν ταύτην μόνον, ἐτράπη τότε εἰς φυγήν. Συγχρόνως ὅμως τουφεκισμὸς ἠκούσθη κατ' αὐτῆς λίαν πιθανῶς ἐκτοξευθείς. Ἀλλὰ καὶ τὴν φορὰν ταύτην κατώρθωσε νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν βολὴν καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ δάσει. Οἱ σκαπανεῖς ὅμως οὐδὲ τὸν καιρὸν εἶχον νὰ τὴν ἀκολουθήσωσιν διὰ τοῦ βλέμματος ἐπειδὴ ὁ Μὰκ ἐπὶ κεφαλῆς δωδεκάδος ἀγρίων ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἀραίωμα, καὶ διέταξε φονικὸν κατὰ τῶν φίλων μας, πῦρ.

« Νῦν δὲ μὲ τὴν σειράν μας· ἐμπρός! πῦρ! Καὶ ὑπερπηδῶν τοὺς κορμοὺς ὁ Μάνσφιλδ ἐφώρμησεν ἀκατάσχετος ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς ὁμάδος τῶν Ἰνδῶν. Ὡς ἠλεκτρισθέντες οἱ ἐπίλοιποι ἐπῆλθον τοσούτῳ δρομαίοι ὥστε ἡ ἐπίθεσις αὐτῶν κατέστη ἀκατάσχετος.

Ἀφιχθέντες δὲ ἐκ τοῦ πλησίον ἐπυροβόλησαν εὐστόχως τοσούτῳ μᾶλλον ὅσον οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἀνέμενον τοιαύτην βίαιον ἐπίθεσιν.

«Ἐμπρός! οὐδὲ ἕνα ζῶντα ν' ἀφίσωμεν ἔκραζεν ὁ Μάνσφιλδ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν συνεταίρων του ἐπιπίπτων κατὰ τῶν Ἰνδῶν οὓς κατέριπτε διὰ κτυπημάτων.

Διά τινας στιγμὰς μανιώδης συμπλοκὴ ἐμαίνετο ἐν τῷ ἀραιώματι, ἀλ λ' οἱ λευκοὶ ἴσοι κατὰ τὸν ἀριθμὸν μὲ τοὺς ἐχθροὺς ὑπερεῖχον αὐτῶν κατὰ τὴν ἀνδρίαν· οὕτως ὥστε οἱ Ἰνδοὶ ἀνίκανοι νὰ ἀναχαιτίσωσι τὴν ὁρμὴν ἔσπευσαν νὰ ὑποχωρήσωσι κατ' ἀρχὰς τραπέντες κατόπιν εἰς ἄτακτον φυγὴν, καθ ὅλας τὰς διευθύνσεις. Οἱ δὲ λευκοὶ ἐξαφθέντες ἤδη ἐκ τῆς πάλης, ἐθεώρουν ἀλλήλους, βλέποντες ἔκπληκτοι ὅτι δὲν εἶχον πλέον ἐχθροὺς πρὸς μάχην.

«Ἐτράπησαν λοιπὸν εἰς φυγήν; Εἶπεν ὁ Μάνσφιλδ.

— Οὐδὲ εἷς φαίνεται . . . οἱ μὲν κεῖνται τετραυματισμένοι οἱ δὲ ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

— Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐτραυματίσθη τις;

— Φαίνεται, ἤκουσα οἰμωγήν τινα κατὰ τὴν ἐκ τοῦ χαρακώματος ἔξοδόν μας.

Δύω ἐκ τῶν κυνηγῶν ἔκειντο νεκροὶ πράγματι τραυματισθέντες εἰς τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῶν ἐχθρικῶν βολῶν. Τινὲς δ' ἐκ τῶν ἐπιζησάντων ἐτραυματίσθησαν τὶς ἐλαφρώτερον τὶς σοβαρότερον κατὰ τὴν συμπλοκὴν ὑπὸ τῶν ἐγχειριδίων τῶν ἀγρίων.

Ἑτέρα δωδεκὰς κυνηγῶν καταφθάσασα πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν σκαπανέων συνηνώθη μετ'

αὐτῶν ἀλλ' ἀνωφελῶς τοῦ ἐχθροῦ μακρὰν ἤδη ὄντος.

Καὶ πάλιν ὅθεν ἄνευ τῆς ἀγγέλου τῶν Συνόρων, θλιβερὰ θὰ συνέβαινε σφαγὴ κατ' αὐτῶν, διότι ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεώς της δὲν θὰ ἐλάμβανον καιρὸν νὰ ὑπερασπισθῶσι.

Τοῦ Διοικητοῦ συστήσαντος ταχεῖαν εἰς τὸ φρούριον ἐπιστροφὴν οἱ σκαπανεῖς μετὰ τῶν νεοελθόντων μετέφεραν τοὺς δύω νεκρούς των ἀφέντες τὸν Μάνσφλιδ, Δὲγγλ, Πέτερσον καὶ Ζένκενς εἰς τὸ ἀραίωμα.

Ἐκ τῶν Ἰνδῶν τέσσαρες ἔπεσαν· εἷς εἰσέτι ἔκειτο ἀγωνιῶν καὶ οὗτος ἐξέπνευσε μετά τινα λεπτά.

« Ποῖοι εἶνε οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων πεσόντες; ἠρώτησεν ὁ Πέτερσον.

— Ὁ Σμὶθ καὶ Θώμσον, ἀπεκρίνατο ὁ Μάνσφιλδ.

— Οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἕτερος ἔγγαμος, τόσῳ λοιπὸν τὸ καλλίτερον, οὔτε γυναῖκα χήραν οὔτε τέκνα ὀρφανὰ θὰ ἀφήσωσι.

Κατεβάλομεν πέντε Ἰνδοὺς ἐκτὸς τῶν τραυματισθέντων, ἀλλ' ὁ κατηραμένος Μὰκ διέφυγε καὶ πάλιν τὰς βολάς μας, ὡς εἰ μὴ ἦτον ἐν τῇ συμπλοκῇ; εἶπεν ὁ Πέτερσον.

— Ὡς φαίνεται· ἐκτὸς μόνον ἂν ἐσώθη φεύγων· ἀλλὰ τί ποιητέον τὰ πτώματα ταῦτα;

— Πῶς! θὰ τ' ἀρίσωμεν ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς πρόγευμα τῶν σαρκοβόρων ὀρνέων ἀφοῦ προηγουμένως ἀποσπάσωμεν τὴν κόμην των.

— Δι' ἀγάπην θεοῦ! Πέτερσον μὴ κάμῃς τοῦτο.

— Καὶ πῶς ὄχι! Δὲν ἔχει οὕτω Δίκη;

— Φυσικῷ τῷ λόγῳ, ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν τὴν κόμην των, ἀπήντησεν οὗτος δίδων τῷ συνεταίρῳ του τὴν κυνηγετικὴν μάχαιραν.

— Πράξατε ὅπως ἀγαπᾶτε ἀλλὰ σᾶς λέγω ὅτι εἶσθε ἐπίσης βάρβαροι ὡς ἐκεῖνοι, εἶπεν ἀγανακτῶν ὁ Μάνσφιλδ καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα ὅπως μὴ γίνῃ μάρτυς τῆς ἀπεχθοῦς ταύτης σκηνῆς.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν δὲν ἔχῃ καὶ ἄλλους κρυμμένους ἐδῶ. Ζένκενς ἐρεύνησον εἰς τὰς λόχμας ταύτας ἐδῶ.

— Ἅπαντες ἤρξαντο ἐρευνῶντες, ὅτε ὁ Ζένκενς ἐφώνησε πρὸς τοὺς ἐπιλοίπους. « Ἔλθετε ἀπ' ἐδῶ, ἐκεῖ ὑπὸ τὸ δένδρον ἐκεῖνο νομίζω ὅτι ἤκουσα οἰμωγάς.

Ἅπαντες ἔστρεψαν παρ' αὐτῷ καὶ διανοίξαντες τὴν λόχμην εἶδον τὴν ὠχρὰν καὶ θνήσκουσαν μορφὴν τοῦ Π. Θωμᾶ Μὰκ-Κὰβλ ἐστραμμένην πρὸς αὐτούς.

« Καλὰ τὸ ἐμάντευον, ὅτι ἤθελα εἶμαι ὀλίγον ἡ αἰτία τῆς τελευταίας σου ἀσθενείας! εἶπεν ὁ Πέτερσον μὲ ὕφος ἐμφαίνον τὸν μέτριον οἶκτον ὃν ἔτρεφε ὑπὲρ τοῦ θνήσκοντος.

— Ἀχ! ἄφετέ μοι ἥσυχον, ἀποθνήσκω, εἶπεν ὁ ἄθλιος.

Μόνος ὁ Μάνσφιλδ, ἀπέναντι τοῦ θεάματος ἐκείνου ἀφίσας κατὰ μέρος τὰς ἀντεκδικήσεις εὐγενῶς προσεφέρθη καὶ ἀνεκούφισε τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ μετανοοῦντος κακούργου βεβαιῶν αὐτὸν περὶ τῆς συγγνώμης αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Ἀββὸτ καὶ παρηγορῶν αὐτὸν ἔλεγε νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ παντοδυνάμου!

« Σὲ ἐμίσουν καὶ σὲ ἔβλαψα πλέον ἢ ὅτι φαντάζεσαι, εἶπε τῷ Μάνσφιλδ δι' ἐκλιπούσης φωνῆς ὁ θνήσκων.

— Τί ἐννοεῖς;

— Τὴν Μαριάνην.

— Πῶς; . . . Τί; . . . . Μὰκ-Κὰβλ, σὲ ἱκετεύω, μὴ μοὶ ἀρνηθῆς τὴν διασάφησιν τοῦ μυστηρίου τούτου· ἡ Μαριάνη. . . .

Ἐντὸς στιγμῶν θὰ ἴδῃς ἐκ νέου τρομερὸν τέρας ἐνώπιόν σου.

— Ἀλλ' ἡ Μαριάνη εἶπες; ἐπέμεινεν ὁ Μάνσφιλδ.

— Ἡ Μαριάνη εἶνε . . . ἐψυθίρισεν ὁ ἀρνησίθρησκος, ἐκπνέων, δὲν ἐφονεύθη ἐν τῷ

πλοίῳ . . . τὴν νύκτα ἐκείνην . . .

— Οὐρανέ! . . . τί λέγεις; ἔκραξεν ὁ ἥρως μας ἐκλαβὼν τὸν ἀποθνήσκοντα ὡς παράφρονα, ἡ Μαριάνη δὲν ἀπέθανεν;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ φονεύς της. . . Μάν. . . Ναί . . . βλέπω νῦν τὴν ἀγγελικὴν αὐτῆς μορφήν. . . . Ἀχ! εἶναι ὁ θάνατος; . . . .

Καὶ ὁ Μὰκ-Κὰβλ ἐξέπνευσε.

XV.

ΜΑΚΑΡΕΣ ΟΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ

ΚΑΛΟΝ ΕΧΟΝΤΕΣ

Τοῦ ἐξομώτου παραδόσαντος τὸ πνεῦμα ὁ Μάνσφιλδ εἶπε τοῖς προσερχομένοις Ζένκενς καὶ Πέτερσον. « Ὁ δυστυχὴς ἐτελεύτησε, εὑρήκατε ἄλλους;

— Δὲν ἀνεζητήσαμεν ἡμεῖς, μόνος ὁ Δὲγγλ καταγίνεται ἐρευνῶν.

— Ἂς προβῶμεν λοιπὸν ὀλίγον τι μακρότερον καὶ ἐπανερχόμεθα μετὰ μεσημβρίαν νὰ ἐνταφιάσωμεν τὸν Μάκ. Ἀ! ἰδοὺ ὁ Δὲγγλ, τί νὰ τρέχῃ ἄρα, φαίνεται ὅλως συγκεκινημένος.

« — Φίλοι μου, φίλοι μου, εἶπεν ὠχρὸς τὴν ὄψιν καὶ τεταραγμένος, ἡ Ἄγγελος τῶν Συνόρων!

— Ἔ! κατόπιν!

— Κεῖται πληγωμένη ἐκεῖ πέραν ἐπὶ κορμοῦ δένδρου καὶ πνέουσα τὰ λοίσθια.

Καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν της καὶ μετέφεραν αὐτὴν ἐν τῷ φρουρίῳ ἔνθα ὁ καὶ τὸν ἰατρὸν ἐπαγγελόμενος Διοικητὴς παρέσχεν αὐτῇ πάσας τὰς ἀνθρωπίνους περιποιήσεις καὶ ἐπανέφερε αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Τὸ αἷμα ἐξήρχετο ἐκ βαθείας πληγῆς ἐπὶ τοῦ κρατάφου, μετ' ἐνδελεχῆ δ' ἐξέτασιν ὁ χειροῦργος ἐπληροφόρησε τοὺς παρ' αὐτῷ ἱσταμένους φίλους του, ὅτι ἡ πληγὴ ἦτον ἐλαφροτέρα ἢ ὅσον ἐφαντάζετο τὸ πρῶτον, ἐπειδὴ ἡ βολὴ δὲν συνέθριψεν ἢ τὴν ἄκραν τοῦ μετώπου.

Ἀλλὰ ἐνῷ ὁ ἰατρὸς ἐπλησίαζεν ἵνα ἐπιδέσῃ τὴν πληγὴν ἡ ἄγγελος ὀρθοθεῖσα ἔκραξεν εἰς αὐτὸν νὰ μὴ τὴν ἐγγίζῃ φρονοῦσα ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν της πάντοτε τὸν Μὰκ-Κὰβλ. Ἵστατο ὅθεν οὗτος σκεπτόμενος τί νὰ πράξῃ· ἤτοι ἂν ὄφειλε νὰ ἐπισπεύσῃ νὰ ἐπιδέσῃ τὴν πληγὴν ἢ ν' ἀφίσῃ αὐτὴν νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον. Ἔκραξεν ὅθεν τοὺς δύω κυνηγοὺς εἰς βοήθειάν του ὅπως εὐκολώτερον κατορθώσῃ δι' αὐτῶν νὰ τὴν πείσῃ. Εἰς τὴν θέαν τῶν δύω κυνηγῶν μας ἡ τετραυματισμένη ἐπαύσατο ταραττομένη ὡς διὰ μαγείας. Ὁ Μάνσφιλδ ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος ἐνῷ ὁ Πέτερσον ἐκράτει αὐτὴν ἀφ' ἑτέρου. Τότε ὁ ἰατρὸς ἠδυνήθη νὰ ἀποπλύνῃ καὶ καθαρίσῃ τὴν πληγὴν καὶ ν' ἀνακαλύψῃ συγχρόνως καὶ τὸ αἴτιον τῆς φρενοβλαβίας της. Ἡ ταλαίπωρος κόρη εἶχε καὶ ἄλλοτε τραυματισθεῖ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, διὰ βολῆς συντριψάσης τὸ ὀστοῦν ὅπερ πιέζον τὸν ἐγκέφαλον ἐπέφερε τὴν διατάραξιν τῶν φρενῶν της. Ἡ νέα βολὴ τυχοῦσα τὸ αὐτὸ μέρος ἐχειροτέρευσε τὴν θέσιν τῆς ταλαιπώρου νέας ἣν ὅμως δι' ἁπλῆς ἐπιδεξίου ἐγχειρίσεως ἐθεράπευσεν ὁ ἰατρός μας.

« Πλύνε σὲ παρακαλῶ τὴν πληγὴν, Μάνσφιλδ καὶ ἂς ἀφίσωμεν αὐτὴν νὰ ἀναπαυθῇ μέχρι τῆς πρωΐας.

Ὁ Ἥρως μας ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ ἀλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἀσθενοῦς.

« Παρατηρήσατε λοιπὸν, παρατηρήσατε . . . . εἶνε λευκή!

Εὐκόλως ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ ἐννοήσῃ ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τῶν παρευρισκομένων ἰδόντες, ὅτι ἡ βαφὴ ἧς χρῆσιν ποιοῦσιν οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς χρίοντες τὸ πρόσωπον ἀναλυθεῖσα ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἀπεκάλυψε τὴν καθ' ὅλα λευκὴν καὶ διαφανῆ τῆς τετραυματισμένης ἐπιδερμίδα.

« Τί τάχα τοῦτο πάλιν σημαίνει; ἠρώτησεν ὁ Διοικητής. Ἀλλ' εἶνε ὡραιοτάτη ἡ νέα

αὐτὴ εἰς τὴν φυσικήν της κατάστασιν ἐπανελθοῦσα. Τί τρέχει λοιπὸν Πέτερσον;

— Ὁ δασερευνητὴς γενόμενος κάτωχρος ἔπεσε λιποθυμήσας πρώτην ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς. Ἀλλ' ὁ Μάνσφιλ δι' ὀλίγου ψυχροῦ ὕδατος ἐπανέφερεν αὐτὸν εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Τί σοὶ συνέβη λοιπὸν Τζίμ; ἠρώτησεν ὁ Διοικητὴς διὰ δευτέραν φοράν. Τόσον εὐαίσθητος κατήντησες ὥστε νὰ λιποθυμῇς εἰς τὴν θέαν νέας ἁπλῶς τετραυματισμένης;

— Ἐὰν ἡ ζωὴ αὐτῆς σᾶς εἶνε προσφιλὴς, βοηθήσατέ με νὰ ἐξέλθω τῆς αἰθούσης, εἶπεν οὗτος προσπαθῶν νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν κνημῶν του.

Μετέφεραν αὐτὸν εἰς ἕτερον δωμάτιον ἔνθα ὁ ἰατρὸς διὰ τρίτην φορὰν ἠρώτησεν αὐτόν.

« Ἀλλὰ τί τρέχει Τζίμ;

— Θὰ σᾶς τὸ εἴπω ἐντὸς ὀλίγου, ἀλλὰ προηγουμένως ἐπαναφέρατε αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

— Ἔκπληκτος καὶ τεταραγμένος ὁ διοικητὴς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀνεζήτα παρατηρῶν τὴν νέαν μετὰ προσοχῆς τὸ προκαλέσαν τὴν ταραχὴν τοῦ κυνηγοῦ, αἴτιον.

« Τί ἔχεις Διοικητά; ἠρώτησεν ὁ Μάνσφιλδ.

—Ὦ! θεέμου! ἀλλὰ γνωρίζω τὴν νέαν ταύτην, τώρα ἐννοῶ τὴν αἰτίαν ἥτις κατετάραξεν τὸν Πέτερσον, ἄφες με μόνον Ρῶσελ καὶ μετ' ὀλίγον σοὶ ἐξηγῶ τὰ πάντα.

« Θέλεις ν' ἀναπαυθῇς Μίρα, εἶπεν μὲ ἥπιον τρόπον εἰς τὴν φρενοβλαβῆ.

— Θέλεις ν' ἀναπαυθῇς Μίρα, ἐπανέλαβεν αὕτη μηχανικῶς ὡς εἴ ὡμίλει ἑαυτῇ . . . ἀλλὰ τί σημαίνουν ταῦτα πάντα; Ποῦ εἶμαι; . . . ἐπληγώθην; Διατὶ οἱ ἐπίδεσμοι οὗτοι ἐπὶ τοῦ μετώπου μου; Εἶμαι τὸ παίγνιον ὀνείρου τινος; . . .

« Ἡ κρίσις ἐπανέρχεται, ἐσκέπτετο ὁ ἰατρὸς καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ κυριαρχικὰ αὐτῆς δικαιώματα ἐπὶ τοῦ νοός. Καὶ ὄντως ἐξέφραζεν ἰδέας, ἡ δὲ σύγχυσις τῶν φρενῶν δὲν κατεῖχε θέσιν ἢ ἐν εἴδει ἀναμνήσεων. Παράδοξον! τῳόντι, παράδοξον. Τὶς ποτὲ θὰ ἐφαντάζετο ὅτι ἡ Ἄγγελος τῶν Συνόρων ἦτον ἡ ἐνώπιον αὐτῶν νέα.

Ἀποκαμοῦσα ὅμως παρεδόθη εἰς ὕπνον τεταραγμένον καὶ πυρετώδη. Ἀπέτεινε πολλάκις τὸν λόγον εἰς τὸν Πέτερσον καὶ τὸν Χόλμη (οὕτως ὠνομάζετο ὁ Διοικητὴς) καὶ κατόπιν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Μὰκ-Κάβλ, δὶς ἢ τρὶς δὲ ἦλθε καὶ εἰς τὰ χείλη αὐτῆς τὸ ὄνομα τῆς Μαριάνης Ἀββότ. Ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν ἐπρόφερε λέξεις διακεκομένας ἡ δὲ φυσιογνωμία της ἐνέφαινε πότε μὲν πόνον ψυχῆς πότε δὲ ἀγανάκτησιν, ἐπὶ τέλους ἀνατιναχθεῖσα καὶ ὑπὸ τὴν κατοχὴν ὀνείρου ταραττομένη ἐπρόφερε διὰ ἀδυνάτου φωνῆς, «ἄφες την! . . . ἄφες την! . . . . θὰ τὴν φονεύσῃς . . . Μὰκ-Κάβλ. . . Ἄφες την λοιπὸν ἥσυχον.

— Περὶ τίνος ἄρα νὰ ὁμιλῇ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἰατρός. Ναὶ, μοὶ φαίνεται περὶ τῆς Μαριάνης . . . Ἰδού. . . . ἐπρόφερε καὶ τὸ ὄνομά της.

Αἴφνης ἡ τετραυματισμένη ἀνεκάθησεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἤνοιξε μεγάλους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐφάνη προσηλώσασα τὸ βλέμμα εἰς μακρυνόν τι ἀντικείμενον, καὶ ἐγείρασα τὴν χεῖρα, ἔκραξεν.

« Τοὺς βλέπω! σπεύδουσιν νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ σπήλαιον ἔνθα θὰ τὴν φονεύσωσιν! δὲν δύναται πλέον νὰ λυτρωθῇ. . . θ' ἀποθάνῃ!

— Ἐμρὸς, τέκνον, ἡσύχασον: . . . Ἀναπαύθητι καὶ ἄφες τὰς ὀνειροπωλήσεις.

Ἀλλ' ἡ ἀσθενὴς μηδόλως προσέχουσα εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἰατροῦ· ἐξηκολούθησε λέγουσα «Τοὺς βλέπω. . . εἶναι Ἰνδοί. . . . Ἰδοὺ αὐτοὶ σκοπεύοντες νὰ φονεύσωσι τὴν Μαριάνην. . . Εἶνε δύω μάχιμοι Σουανεῖς. . . . Ὀφείλουσι ἀνὰ μέσον τοῦ δάσους· θὰ φονευθῇ

ἂν δὲν προφθάσωσι νὰ τὴν σώσωσιν.

« Φραγκλῖνε Χόλμς, νῦν τὰ πάντα ἐνθυμοῦμαι· Ἴσως ὄχι τὰ πάντα, οὐχ ἧττον διὰ μέσου τοῦ σκότους διαβλέπω ἤδη καθαρότερον. Τὴν στιγμὴν ταύτην ὑπάρχει λευκή τις ἔχουσα τὴν ἀνάγκην μας ὡς διατρέχουσα τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Μόλις ἔχομεν τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ τὴν σώσωμεν, εἶμαι δὲ πρόθυμος νὰ σᾶς ὑποδείξω τὸν δρόμον καὶ τὸ μέρος ἔνθα αὕτη εἶνε.

— Ἀλλά. . . ἀλλὰ Μίρα, δὲν δύνασαι. . . . Παρατήρησον τὴν θύελλαν ἥτις φαίνεται ἔξωθεν, εἶπεν ὁ Διοικητής.

— Μήπως δὲν διῆλθον τὸ πλεῖστον τοῦ ἔτους ἐν θυέλλαις καὶ ὑπαίθρῳ, εἶπεν αὕτη, ἐγειρομένη καὶ προσβλέπουσα αὐτῷ. Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἂν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθε τὴν ὕπαρξιν τῆς Μαριάνης ἥτις ζῇ ἔτι, πρέπει νὰ σᾶς ὁδηγήσω. . . Δός μοι ἕνα ἢ δύω κυνηγοὺς, τοὺς ὁποίους θὰ ὁδηγήσω εἰς τὸ σπήλαιον.

Ὁ Χόλμς πεισθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπιμονῆς ταύτης τῆς Μίρας ἐνόμισε καθῆκον του νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς διαταγάς της.

« Ἀμέσως θέλεις ἔχει ὅπερ ζητεῖς·» εἶπεν καὶ ἐξῆλθε.

Ἀφίπνησε τὸν Δεγγλ καὶ Μάνσφιλδ, τὸν Πέτερσον ὅμως δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ πουθενά. Ἡ ἐξαφάνησις αὕτη δὲν ἐξηγεῖτο ἄλλως πως, ἢ ἐκ τῆς βαθείας ἐντυπώσεως ἣν προὐκάλεσε ἡ ἀνακάλυψις τῆς Μίρα. Οἱ κυνηγοὶ μετὰ σπουδῆς δεικνυούσης τὴν ἀνυπομονησίαν αὐτῆς προητοιμάσθησαν, ἡ δὲ Ἄγγελος τῶν Συνόρων ἦτον ἤδη ἑτοίμη πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Χόλμς.

« Πόσους κυνηγοὺς μοὶ δίδεις; Εἶπεν αὕτη εἰσερχομένη εἰς τὸ δωμάτιον.

— Δύω ἄνδρας δεδοκιμασμένους ἐπὶ γενναιότητι καὶ ἀνδρίᾳ.

— Ἀρκοῦσιν! ἄς σπεύσωμεν λοιπόν.

Ἐξῆλθε τοῦ φρουρίου ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν δύω κυνηγῶν χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν. Ὁ Διοικητὴς συνώδευσεν αὐτοὺς μέχρι τῆς κιγκλίδος ἣν ἤνοιξεν ἰδίοις χερσὶ καὶ ηὐχήθη αὐτοῖς καλὴν ἐπιτυχίαν.

« Ἀκολουθεῖτε με ἐκ τοῦ πλησίον καὶ βαδίζετε ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον»· εἶπεν ἡ ἄγγελος ἅμα μόνοι εὑρεθέντες ἐν τῷ δάσει.

Ἀφιχθέντες εἰς τὰ παρόχθια ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ ἀκατίου καὶ διέβησαν τὸν ποταμόν. Μόλις ὅμως ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην καὶ εἶδον σκιάν τινα ἥτις ἠκολούθει αὐτούς.

« Τίς εἶ; ἔκραξεν ὁ κυνηγός.

— Μὲ γνωρίζετε πολὺ καλὰ, περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω τίς εἶμαι; Ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἀνελαμβάνετε τὴν ἐκδρομὴν ταύτην καὶ ἦλθον νὰ σᾶς συνοδεύσω.

Ὁ Μάνσφιλδ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Πέτερσον ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν ἀνησυχιῶν τῇ ὡραίᾳ αὐτῶν ὁδηγῷ, ἐβεβαίωσαν αὐτὴν ὅτι ἦτο φίλος των τις, ὅστις ἦλθε νὰ λάβῃ μέρος.

Ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἡ «ἄγγελος τῶν Συνόρων» ὡδευεν ἐν τῷ δάσει ἦτο καταπληκτική. Ἐφαίνετο οὔτε τρέχουσα οὔτε ὁδεύουσα ἀλλὰ μᾶλλον ὀλισθαίνουσα ἐλαφρῶς καὶ ἀθορύβως ὡς φάσμα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὴν μόλις τὴν κατέφθανον βιάζοντες τὸ βῆμα.

— Ὡδήγει αὐτοὺς, διασχίζουσα τὰς λόχμας, διερχομένη τὰς χαράδρας, θραύουσα τοὺς κλάδους, οἵτινες ἐτύγχανον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ της καὶ μετὰ πυρετώδη πεζοδρομίαν μιλίων ἐπὶ μιλίων καὶ ὡρῶν ἐπὶ ὡρῶν ἔστη εἰποῦσα.

« Ἐνταῦθα εἶνε! »

Κατ' ἀρχὰς οἱ φίλοι ἡμῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσιν ἕνεκα τοῦ περικαλύπτοντος αὐτοὺς σκότους, τὰς κυματοειδεῖς πλευρὰς λοφίσκου μικροῦ πρὸ τοῦ ὁποίου ἔστησαν. Ἄλλως τε ὁ Μάνσφιλδ μὴ ἐννοῶν κατ' ἀρχὰς ὅτι τὸ γήϊνον τοῦτο ἐμπόδιον ἠδύνατο νὰ εἶναι τὸ τέρμα τῆς ἐπιδρομῆς των, ἠρώτησε.

« Τί ἐνταῦθα ὑπάρχει τὸ δυνάμενον νὰ

βοηθήσῃ τὰς ἐρεύνας μας.

— Σιωπή! εἶπεν ἡ ὁδηγός, κάποιος πλησιάζει.

Ἤκουσαν θόρυβον θραυομένων κλάδων καὶ κατόπιν τὸν θόρυβον βημάτων πολλῶν ἀτόμων. Οἱ κυνηγοὶ ἔκψαν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀνέμενον.

Οἱ ἐπανερχόμενοι ἔστησαν εἰς ὀλίγην ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν λαβὼν τὸν λόγον ἤρξατο ὁμιλῶν διὰ τῆς βραγχνώδους τῶν ἀγρίων φωνῆς. Αἱ λέξεις βεβαίως ἦσαν νεκρὰ γλῶσσα διὰ τὸν Μάνσφιλδ ἀγνοοῦντα τὴν διάλεκτον τῶν ἀγρίων οὐχὶ ὅμως καὶ διὰ τὸν Πέτερσον καὶ τὴν ἄγγελον τῶν Συνόρων, οἵτινες παρὰ τὸν τῆς καταπιπτούσης βροχῆς θόρυβον ἀντελαμβάνοντο πάσης προφερομένης λέξεως.

Παμμεγέθης φανὸς αἴφνης ἐφώτισεν τὰ πρόσωπα· δύω Σουανεῖς ἐθεάθησαν ἕρποντες ὡς οἱ ὄφεις. Βοηθείᾳ τοῦ φωτὸς ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσιν τὴν ἰδιάζουσαν οἰκοδομὴν τοῦ λοφίσκου, σχῆμα ἔχοντος σπηλαίου ἐν τῷ ὁποίῳ εἶδον ἐξαφανιζομένους τοὺς δύω Ἰνδοὺς κρατοῦντας φανοὺς καὶ κραυγάζοντας.

« Ποκουασχόκε! Ποκουασχόκε!. . . « Εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην γραῖα γυνὴ ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν φίλων ἡμῶν.

« Τί ζητεῖς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σουανῶν; εἶπεν ἡ γραῖα, ἐν τῇ διαλέκτῳ τῶν Ἰνδῶν.

— Τὴν αἰχμάλωτον μὲ τὸ ὠχρὸν πρόσωπον· ὡδήγησον αὐτὴν ἐδῶ ἀμέσως.

Εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην ἡ γραῖα ἔκρουσε τρὶς ἐν ταῖς παλάμαις της καὶ μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη ἡ Μαριάνη. Εὐκόλως ἐννοεῖ ὁ ἀναγνώστης ποῖα αἰσθήματα κατεῖχον τοὺς φίλους ἡμῶν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐμφανίσεως ταύτης.

Ἡ Μαριάνη σιωπηλὴ καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω ἔχουσα, ἐφαίνετο ἀναμένουσα τὴν σκληρὰν τῆς εἱμαρμένης της ἀπόφασιν.

Ταὐτοχρόνως, ἡ ἄγγελος τῶν Συνόρων ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν κυνηγῶν ἐκτὸς τοῦ Πέτερσον φοβουμένου μὴ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ὡλίσθησεν ἐν τῷ σπηλαίῳ, πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ ὁποίου οἱ ἄγριοι εἶχον ἐστραμμένα τὰ νῶτα.

Εἷς τῶν ἀγρίων μάχαιραν ἀνὰ χεῖρας φέρων εἶπεν εἰς διεφθαρμένην ἀγγλικὴν διάλεκτον

« Ὁ λευκὸς ἄνθρωπος, Μὰκ-Κὰβλ ἀπέθανεν . . . Ἡ λευκὴ γυναῖκα πρέπει νὰ ἀποθάνῃ ὡσαύτως.

— Εἶμαι ἑτοίμη! εἶπεν ἡ ταλαίπορος κόρη.

— Τὸ ὠχρὸν πρόσωπον δὲν θέλει ν' ἀποθάνῃ! Ὁ Μὰκ Κὰβλ εἶπεν: « Θὰ φονεύσῃς τὴν λευκὴν γυναῖκα, ἐὰν ὁ Μὰκ-Κὰβλ δὲν ἐπιστρέψῃ.» Μὰκ-Κὰβλ δὲν ἐπέστρεψε! ἡ λευκὴ κόρη πρέπει νὰ ἀποθάνῃ!

— Σοὶ εἶπον ὅτι εἶμαι ἑτοίμη . . . διατί διστάζεις; Κτύπα λοιπόν! καὶ ὁ θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ καὶ τοὺς δύω!»

Ὁ ἄγριος ἐδίσταζεν ἔτι. Οἱ μαῦροι αὐτοῦ καὶ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ ἀνέδιδον λάμψιν κακὰ προοιωνίζουσα διὰ τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἱσταμένην ὡραίαν νέαν. Ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἔψαυε τὴν χειρίδα τοῦ ἐγχειριδίου του, τὸ δὲ στῆθος του ἀνήρχετο καὶ κατήρχετο ὡς κῦμα τῆς θαλάσσης. Δὶς ἤδη τὸ ἐγχειρίδιον ἐξῆλθε τῆς θήκης του· ἐπὶ τέλους ἡ Μαριάνη ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς σιγῆς καὶ τῆς ἀεργίας του, ἔφερε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτὸν, ὅστις ἐπαναθέτων τὸ ἐγχειρίδιον ἐν τῇ θήκῃ του καὶ μόλις κρατῶν τὴν θορυβώδη ἀναπνοήν του διὰ τῶν ὀδόντων του, εἶπεν.

« Ἡ λευκὴ κόρη δὲν θέλει ν' ἀποθάνῃ;

—Δὲν εἶμαι ἀξία θανάτου καὶ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω, ἀλλ' εἶμαι ἑτοίμη εἰς τὸν θάνατον καὶ οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ σὲ περιμένω.

— Θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγος ἑνὸς τῶν Ἰνδῶν ἀρχηγῶν; Ἠρώτησεν ὁ ἄγριος μετὰ κεραυνοβόλου ταχύτητος;

Ἡ Μαριάνη ἀνεσκίρτησε καὶ ὀπισθοδρό-

μησε ὡς εἰ ἐδήχθη ὑπὸ ὄφεως. Ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ ἠννόησε τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰνδοῦ.

« Οὐχί! δὲν δύναμαι νὰ γείνῳ σύζυγός σου.

— Θὰ ἀποθάνῃς λοιπόν. . . σκέφθητι δὶς καὶ τρὶς πρὶν ἢ ἀπαντήσῃς ἐκ νέου.

— Ὄχι ποτέ! φόνευσόν με, ἐὰν θέλῃς!

— Ἀπόθανε λοιπόν!»

Ἡ Μαριάνη ἐρρίφθη πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναπέμπουσα κραυγήν. Ταὐτοχρόνως ὅμως ὁ φανὸς ἔπεσε τῶν χειρῶν τοῦ ἀγρίου ὅστις ἐπέπεσε κατὰ τῆς νέας. Ἀλλ' ἡ Μαριάνη εἶχε διείδει ὠχράν τινα μορφὴν καὶ ἀκούσει φωνὴν λέγουσαν.

« Μαριάνη εἴμεθα παρόντες, μὴ φοβεῖσαι! ἐντὸς λεπτοῦ θὰ καθαρίσωμεν τὸ σπήλαιον ἀπὸ τὰ τέρατα ταῦτα.

Μετὰ ἀξιοπαρατηρήτου ἑτοιμότητος πνεύματος ὁ Μάνσφιλδ ἐρρίφθη εἰς τὰ ὄπισθεν καθ' ἣν στιγμὴν ἔπιπτεν ὁ φανὸς ὑπεκφυγὼν τὸ κτύπημα αὐτοῦ. Ὁ δολοφόνος ἐν τῷ σκότει ἀνεζήτει τὸ θῦμα του, ἀλλὰ συναισθανθεὶς τὸν διατρέχοντα κίνδυνον ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἑτέρου ἀγρίου τοῦ σπηλαίου καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν διεκφυγὼν τῶν χειρῶν τοῦ Πέτερσον ὅστις ἵστατο πρὸ τῆς εἰσόδου ἕτοιμος εἰς τὴν κατ' αὐτῶν ἔξοδον.

Στιγμαί τινες συγχύσεως φυσικῷ τῷ λόγῳ ἐπηκολούθησαν μετὰ τὴν εἰς τὴν σκηνὴν εἴσοδον τοῦ Μάνσφιλδ· ἀσπαζόμενος τὴν ὠχρὰν καὶ ψυχρὰν ἔτι ἐκ τοῦ φόβου παρειὰν τῆς Μαριάνης.

— Ἀγαπητὴ Μαριάνη, δύνασαι νὰ βαδίσῃς; ἐπειδὴ εἶνε μακρὰν ἡ ἀποικία.

— Ὤ! Νῦν ὅτε σ' ἐπαναβλέπω, εἰς πάντα δύναμαι ν' ἀνθέξω, εἶπεν ἡ ἀξιαγάπητος κόρη ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Οἱ Ἰνδοὶ ἔφυγον;

— Δὲν εἶνε ἢ φίλοι πέριξ σοῦ, ἀγαπητή μου Μαριάνη.

— Ἀλλ' εἶδον τινὰ, ἐκεῖ, πλησίον ἡμῶν.

— Εἶνε ὁ Πέτερσον, φίλος!

Φεύγομεν λοιπόν. Ἡ καλὴ ἄγγελος τῶν Συνόρων μήπως εἶνε μεθ' ἡμῶν;

— Ναί! εἰς αὐτὴν ὠφείλεις τὴν ζωήν. . . Δὲν εἶνε πλέον φρενοβλαβής.

— Ἀ! εἶνε ὄνειρον! ἔκραζεν αὕτη ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φίλης της. Ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου!»

Δάκρυα, ἀλλὰ δάκρυα χαρᾶς τὴν φορὰν ταύτην, ἐπί τινα χρόνον ἔρρευσαν ἀπὸ τοὺς ὡραίους ὀφθαλμοὺς τῶν δύω νεανίδων. Ὁ Πέτερσον ἐφαίνετο μόνον ἀνήσυχος, καὶ τεταραγμένος.

« Ἂς ἀναχωρήσωμεν εἶπεν ἡ Ἄγγελος τῶν Συνόρων ἐπειδὴ ἔχομεν πολὺν δρόμον νὰ κάμωμεν.

Ἡ καταιγὶς εἶχε σχεδὸν παύσει καίτοι ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο ἔτι πλέον. Οὐχ' ἧττον οἱ ὁδοιπόροι μας ἐν μέσῳ τῶν λιμναζόντων ὑδάτων, τῶν χαμοδένδρων τῶν χειμάρων καὶ τῶν δασῶν ἐπέρανον τὴν κοπιώδη ὁδοιπορίαν των καταφθάσαντες εὐτυχῶς σῶοι εἰς τὴν ἀποικίαν περὶ τὴν αὐγὴν τῆς ἑπομένης.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Εὐδαίμων ὄντως καὶ χαρμόσυνος ἡ ἡμέρα ἐκείνη διὰ τοὺς ἀποίκους ἡμῶν, αἱ συγκινήσεις, τῶν ὁποίων ἀδύνατος καθίσταται ἡ ἀπεικόνισις. Δύω ἐκ τῶν ἀπολεσθέντων καὶ ὡς νεκρῶν ὑποτιθεμένων προσφιλεστάτων ὄντων ἀνεστήθησαν οὕτως εἰπεῖν ἐκ νεκρῶν. Ἡ ἄγγελος τῶν Συνόρων καὶ ἡ Μαριάνη.

Ἀποκαταστάσης τῆς ταυτότητος αὐτῶν, ἡ ἀφήγησις τῶν συμβάντων αὐταῖς ἐνέπνεε τοῖς πᾶσι θαυμασμόν. Εἰ ὁ ἀναγνώστης ἡμῶν, ὁ ἄχρις ὥρας ἀναγνώσας ἡμᾶς, ἔλαβεν τὸν κόπον νὰ συμβουλευθῇ τὸ ἱστορικὸν μέρος τὸ ἀφορὸν τὰς Δυτικὰς ἐπαρχίας, θέλει ἀνεύρῃ, ὅτι κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1788, τρία πλοῖα φέροντα μεταναστάτας, προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Σουανῶν ὀλίγον τι κατώτερον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σιώτα, τῶν δύω ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πληρώματα κατεσφάγησαν ἀνηλεῶς ὑπὸ τῶν ληστοπειρατῶν αὐτῶν κατοίκων τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ τρίτον τοῦ ὁποίου ἐπέβαι-

νε ἱεραπόστολός τις τῶν Μεθοδιστῶν Τοῦκερ τὄνομα, διεσώθη χάρις εἰς τὸ μάχιμον τοῦ ἀνδρὸς τούτου ὅστις ἰδὼν ὅλους τοὺς περὶ αὐτὸν φίλους του πεσόντας νεκροὺς ἐξηκολούθει μαχόμενος πρὸς σωτηρίαν τῶν παίδων καὶ γυναικῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐπικουρία ὑπῆρξεν οὐχ ἧττον συντελεστικὴ, ἐπειδὴ αἱ τελευταῖαι αὗται ἦσαν αἱ πληροῦσαι, τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρίως μαχομένου ἱεραποστόλου εἰ καὶ χῆραι τῶν νεωστὶ ἤδη πεσόντων συζύγων των.

Ἐπὶ ἑνὸς ἐκ τῶν δύω βυθισθέντων πλοίων, ἐπέβαινον ἀνήρ τις Γουλιέλμος Ὄρρ, τοὔνομα μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἥτις κατὰ τὰς ἀφηγήσεις τῶν Ἱστορικῶν τῆς ἐποχῆς κατεσφάγη ἅπασα ὑπὸ τῶν Σουανῶν. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος διηγήματος περιηγηθεὶς πρό τινων ἐτῶν τὰ μέρη ταῦτα ἅτινα ὑπῆρξαν τὸ θέατρον τῶν λυπηρῶν αὐτῶν σκηνῶν, ἠδυνήθη νὰ συλλέξῃ παρὰ γέροντός τινος γνωρίσαντος τὸν Τζὶμ Πέτερσον καὶ Δὶκ Δὲγγλ νέους ὄντας, τὸ ἀκόλουθον ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Τὸ πλοῖον, οὗτινος ἐπέβαινεν ὁ Ὄρρ μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἦτο τὸ τελευταῖον. Εἰς τὴν δευτέραν δ' ἐπίθεσιν τῶν Σουανῶν, ἅπαντες οἱ ἐπιβαίνοντες ἔπεσαν νεκροὶ ἐκτὸς τῆς Μύρας Ὄρρ, τῆς νεωτέρας ἐκ τῶν θυγατρῶν τοῦ μεταναστεύοντος ἀλλὰ καὶ αὕτη δυστυχῶς εἶχε τραυματισθῆ εἰς τὸ μέτοπον ὑπὸ βολῆς ἥτις ἐνέπηξε τὸ θραυσθὲν ὀστοῦν παρὰ τῷ ἐγκεφάλῳ Τὸ ὀστοῦν δ' αὐτὸ θλίβον τὸν ἐγκέφαλον ἐπέφερε τὴν διατάραξιν τῶν φρενῶν τῆς νέας. Ὅτε λοιπὸν οἱ ἄγριοι ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ πλοῖον ὅπως ἀποκόψωσι τὰς κόμας τῶν θυμάτων αὐτῶν ἀνεκάλυψαν τὴν ταλαίπωρον νέαν ἔτι ζῶσαν. Αἰχμαλωτίσαντες δ' αὐτὴν παρέλαβον ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἔνθα παρετήρησαν ὅτι ἦτο φρενοβλαβής. Οἱ ἄγριοι Ἰνδοὶ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς σέβονται μέχρι λατρείας τοὺς φρενοβλαβεῖς, ὅθεν καὶ δὲν ἐκακοποίησαν τὴν Μίραν ἥτις μετ' ὀλιγοχρόνιον διαμονὴν παρ' αὐτοῖς ἐχρίσθη τὸ πρόσωπον καὶ ἐνεδύθη τὸν ἱματισμὸν τῶν Ἰνδῶν ἀλλ' ἐνδιαιτᾶτο μόνη καὶ μακρὰν αὐτῶν.

Μετὰ ἓν ἔτος ἀπεσύρθη εἰς τὸ δάσος κτίσασα καλύβην ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζη βίον μονήρη καὶ ἀπράγμονα. Κατὰ τὸ 1790. ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ φρουρίου ἀποικίας τινος καὶ εἰδοποίησε τοὺς ἐν αὐτῷ περὶ προπαρασκευαζομένης κατ' αὐτῶν ἐπιθέσεως τῶν Ἰνδῶν. Ἔκτοτε δὲ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ τελευταίου ἐπεισοδίου τῆς ἀφηγήσεώς μας ἐφιέρωσε τὸν βίον της εἰς ἓν καὶ μόνον ἀντικείμενον, εἰς τὴν τῶν λευκῶν διάσωσιν. Ἐγένετο γνωστὴ εἰς ὅλα τὰ σύνορα τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν, τὸ δὲ καλύπτον τὸν βίον αὐτῆς μυστήριον συνέτεινεν εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς δυσιδαίμονος φήμης ὅτι αὕτη ἦτον Ἄγγελος. Ἅπαντα τὰ μέσα μετεχειρίσθησαν ἵνα ἀποσπάσωσι τὸ μυστήριον τῆς ὑπάρξεως, οὐδὲν ὅμως ἴσχυσε νὰ τὸ κατορθώσῃ ἄχρις οὗ αὐτὴ ἡ ἰδία ὡς εἴδομεν θεραπευθεῖσα διηγήθη μόνη τὰ κατ' αὐτήν.

Τὸ παραδοξότερον ὅμως εἶνε ὅτι ἡ Μύρα Ὄρρ καὶ ὁ Πέτερσον ἦσαν ἠρραβωνισμένοι παιδιόθεν, ἀποχωρισθέντες κατόπιν κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον καθ' ὃν καὶ ὁ Μάνσφιλδ ἀπὸ τῆς Μαριάνης. Ὅτε ὁ Πέτερσον ἤκουσε τὸ τραγικὸν τέλος τῆς μνηστῆς του, ἐγένετο κυνηγὸς τῶν Ἰνδῶν καὶ προσεκολήθη τῷ Δὲγγλ μεθ' οὗ συνέδεσε φιλίαν ἀδελφικήν.

Σπανίως ἀνέφερε περὶ τοῦ θλιβεροῦ αὐτῷ συμβάντος ἰδίως δὲ ὡμίλει περὶ αὐτοῦ μετὰ τοῦ Δὲγγλ κάποτε καὶ τοῦ Διοικητοῦ Φραγκλίνου Χόλμς ὅστις ἄλλοτε ἦτο φιλικῶς συνδεδεμένος μετὰ τῆς οἰκογενείας Ὄρρ πρὸ τῆς μεταναστεύσεως.

Ταῦτα περὶ τῆς ἀγγέλου τῶν Συνόρων, περαίνοντες δὲ τὴν παροῦσαν ἀφήγησιν ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀνατρέξωμεν δι' ὀλίγων λέξεων εἰς τὰ ἐμπρὸς ὅπως πληρώσωμεν τὰ κατὰ τὴν Μαριάνην κενά.

Ὁ ἀναγνώστης ἐνθυμεῖται βεβαίως, ὅτι ὁ Πέτερσον ἀφῆκε τὴν Μαριάνην, ἣν ἐνόμιζε νεκρὰν ἐπὶ τοῦ πλοίου κατὰ τὴν ἐπίθεσιν τῶν Σουανῶν. Ἡ νέα πράγματι θ' ἀπέθνησσεν ἐκ τῶν πληγῶν ἃς ἔλαβεν, εἰ δι' ἐνδελεχῶν περιποιήσεων δὲν ἐθεραπεύετο. Ὅτε ὁ Μὰκ-Κὰβλ ἐπεσκέφθη τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου ἀνεγνώρισεν αὐτὴν καὶ διέταξε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὴν ξηρὰν παρὰ γραίᾳ τινὶ φημιζομένῃ θεραπευτρίᾳ Ποκουσχόκα καλουμένῃ μεθ' ὃ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀπεχθὲς τῆς σφαγῆς προσφιλὲς αὐτῷ ἔργον. Μετά τινας ἡμέρας ἐπεσκέφθη τὴν γραῖαν, ἥτις ἐβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι ἡ νέα θὰ ἰαθῇ ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀναμένῃ πολὺν καιρόν. Πράγματι δὲ μετὰ ἕνα μόλις μῆνα ἠδυνήθη νὰ μετακινηθῇ. Ἄλλως τε ἡ φυγὴ ἦτον ἀδύνατος τῆς γραίας διαταχθείσης νὰ ἐπαγρυπνῇ νυχθημερὸν ἐπ' αὐτῆς.

Τυχαίως πως ἡ Ἄγγελος τῶν Συνόρων μαθοῦσα τὰ τρέχοντα καὶ τὸ καταφύγιον, ἤρχετο συχνὰ εἰς ἐπίσκεψιν αὐτῆς. Τοῦτο ὅμως μαθὼν ὁ Μὰκ-Κὰβλ καὶ φοβούμενος μὴ τῷ ἀφαιρέσωσι τὸ θῦμα του ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ τὴν Μίραν. Ἴδομεν τὰς ἐπὶ τούτῳ ἀποπείρας του καὶ τὴν ἀποτυχίαν αὐτῶν κατὰ τῆς Μίρας, ἥτις συνεπείᾳ τῶν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν της πρὸς λύτρωσιν τῆς Μαριάνης ἔπαθε καὶ πάλιν τὰς φρένας ἐπί τινα χρόνον ἔτι, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ φύσις ὑπερισχύτασα ἀνέκτησε μετὰ τῶν φυσικῶν δυνάμεων καὶ τὰς διανοητικάς.

Ἡ Μαριάνη ἀφ' ἑτέρου, ἦτο τρελλὴ ἐκ τῆς χαρᾶς οὐχ ἧττον δ' αὐτῆς, οἴκοθεν ἐννοεῖται ἦσαν οἱ γονεῖς αὐτῆς καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Μάνσφιλδ. Ὁ δὲ Τζὶμ Πέτερσον δὲν εἶχεν ἔτι συνέλθει ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ ὃν τῷ ἐνέσπειρεν τὰ συμβάντα ταῦτα.

« Ἤλπιζέ τις τοιαῦτα πράγματα, ἔλεγε, νὰ ἔχῃ τις τὴν μνηστήν του δέκα ὁλόκληρα ἔτη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ νὰ φοβῆται νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Εἶνε ἀπίστευτον ὄντως!

Οἱ γάμοι, ἐτελέσθησαν ἀμφοτέρων τῶν ζευγῶν συγχρόνως. Εὐκόλως δὲ ἐννοεῖ ὁ ἀναγνώστης τὰς χαρμοσύνους καὶ πλήρεις ἀφάτου ἀγαλλιάσεως ὥρας τὰς ὁποίας διῆλθον οἱ ἄποικοι τῶν Ἀμερικανικῶν δασῶν, κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν γάμων.

Ὁ Τζὶμ Πέτερσον ἀπὸ κυνηγοῦ ἐγένετο ἄποικος ἀποκτήσας πολλὰ τέκνα ὧν οἱ ἔγγονοι εἶνε σήμερον πλούσιοι ἔμποροι τοῦ Κινκινάτου. Ἐν τῷ τοῦ 1812 πολέμῳ ὁ Μάνσφιλδ προυβιβάσθη εἰς ταγματάρχην, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπανέκαμψεν εἰς τὰ παρὰ τῇ Μενσβίλ κτήματά του.

Πρό τινων ἐτῶν ἔτι ἔζη μετὰ τῶν τέκνων καὶ ἐγγονῶν του μεθ' ὃ πληρώσας τὸν κοινὸν φόρον μετέβη ἐν οὐρανοῖς πρὸς συνάντησιν τῆς προσφιλοῦς συζύγου του. Ὁ Ριχάρδος Δὲγγλ καὶ ὁ Πέτρος Ζένκενς συνεδέθησαν φιλικώτατα καὶ διῆλθον πολλὰ ἔτη ἐν κινδύνοις καὶ κατορθώμασι, τὰ ὁποῖα ὑποσχόμεθα νὰ ἐξιστορίσωμεν ἐν τῷ μέλλοντι.

ΤΕΛΟΣ.

Η ΚΥΡΙΑ ΡΟΛΑΝΔΟΥ.

Τὸ πνεῦμα πνέει ὅπου θέλῃ. Ἐν τῷ ὑπερῴῳ οἰκίας τινὸς χαράκτου ἐπικαλυμμάτων ὡρολογίων, παρὰ τὴν κρηπῖδα τῶν χρυσοχόων ἐν Παρισίοις ἀνεπτύσσετο περὶ τὸ 1761 νέα τις ἡρωϊκὴν ἐγκλείουσα ἐν τοῖς στέρνοις αὐτῆς ψυχήν. Ἡ μικρὰ αὕτη κόρη Μανὸν Φλιπῶν καλουμένη καὶ μεταχειριζομένη ἤδη διὰ τῶν μακρῶν καὶ εὐκάμπτων δακτύλων της τὴν γλυπτίδα, τὸν χρωστῆρα καὶ τὴν κιθάρα, ἔμελλεν ἡμέραν τινὰ νὰ γείνῃ ἡ Κυρία Ρολάνδου ἡ θελκτικὴ ἐκείνη καὶ ἔξοχος γυνὴ ἥτις κατὰ τὴν ἔκφρασιν ἑνὸς τῶν συγχρόνων της

ἀνεδείχθη ὁ ἰσχυρότερος καὶ ἀληθέστερος χαρακτὴρ τῆς Ἐπαναστάσεως,

Νεωτάτη ἤδη ἀνεγίνωσκε τὸν Clairault, τὸν Bayle, τὸν Ἄγον Ἀυγουστῖνον, εἰς ἡλικίαν δὲ ἐτῶν ὀκτὼ ἐλάμβανε ἵνα μελετήσῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς Παραλλήλους βίους τοῦ Πλουταρχου. Τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἦτο πεπροικισμένον διὰ περιεργείας ἀπείρου· τὸ πῦρ τῆς φαντασίας της ἐξισοῦτο πρὸς τὴν ζωηρότητα τῶν αἰσθήσεων· ἄποια δὲ ἡ ἐμψυχοῦσα αὐτὴν ἀκατάσχετος τάσις, δὶ ὑπερηφάου αἰδοῦς περικαλυπτομένη ἐσπινθηροβόλει διὰ τοῦ στιλπνοῦ αὐτῆς βλέμματος, ἐν' ᾧ ἀπεικονίζετο, ὦ; λέγει βραδύτερον τις τῶν φίλων της πρᾶγμά τι ἀνώτερον τοῦ συνήθως ἐν τοῖς ὀρθαλμοῖς τῶν γυναικῶν ἀπεικονιζομένου.

Ἐνεργητικότης σχεδὸν ἀνδρική, ἀξιολάτρευτος γυναικεία γλυκύτης καὶ παιδικαὶ χάριτες ὑποπτερύσσουσαι οὐδέποτε εὐτύχησαν ἐπιτυχέστερον συνηνωμέναι ἀλλαχοῦ ἢ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ γαλλίδι, ἢ κάλλιον ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ Παρισίνῃ τοῦ XVIII αἰῶνος. Διὰ τῆς λάμψεως καὶ τῆς σεμνότητος αὐτῆς, διὰ τοῦ προώρου λογικοῦ καὶ τῆς ὑπερηφανείας της διὰ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὸν γυναικεῖον κόσμον, διὰ τῆς εὐγενοῦς φιλοδοξίας, καὶ τῆς ἠθικῆς ἰσχύος της ἡ κυρία Ρολάνδου ἀναδείκνυται εἶδός τι Μαιντενὸν δημοκρατικῆς· ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ Πλουτάρχου ἀλλ' ἦτο προσέτι καὶ τοῦ Ρουσσῶ.

Δεκατετραέτις ἡ Μανὸν Φλιπὸν εἶχε ἤδη τὴν καλλονὴν ἐντελοῦς ἐφήβου. «Εἶχον λέγει ὁμιλοῦσα περὶ ἑαυτῆς εἰς τὰ *Ἀπομνημονεύματά* της, ἀνάστημα ὡς καὶ σήμερον ποδῶν πέντε· ὅπερ εἶχεν ἀποκτήσει ὅλην αὐτοῦ τὴν ἀνάπτυξιν, εἶχον τὴν κνήμην κοψὴν, τὸν πόδα σταθερὸν, τὰ ἰσχία λίαν ἀνεπτυγμένα τὸ δὲ στῆθος εὐρὺ καὶ λαμπρῶς ἐξηρτημένον, τοὺς ὤμους κατωφερεῖς, τὴν στάσιν σταθερὰν καὶ χαρίεσσαν, τὸ δὲ βάδισμα ταχὺ καὶ ἐλαφρὸν· τὸ πρόσωπόν μου οὐδὲν εἶχε ἄλλο ἔκτακτον, ἢ μεγάλην τρυφερότητα, πολλὴν δὲ γλυκύτητα καὶ ἔκφρασιν· λεπτομερῶς δέ τις ἐξετάζων τοὺς χαρακτῆρας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐρωτήσῃ ποῦ λοιπὸν ἔγκειται ἡ ὡραιότης;· Διότι οὐδὲν ἐστὶ κανονικὸν, τὰ πάντα ὅμως ἀρέσκουσι· τὸ στόμα ὀλίγον μέγα· βλέπει δέ τις ἄπειρα ὡραιότερα, ἀλλ' οὐδὲν ἔχει τὸ μειδίαμα τρυφερότερον καὶ ἐπαγωγότερον. Ὁ Ὀφθαλμὸς ἀπ' ἐναντίας δὲν εἶνε πολὺ μέγας, ἡ δὲ ἶρις αὐτοῦ φαιὰ καστανόχρους· ἀλλὰ κείμενος ἀπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ προσώπου μὲ βλέμμα διεσταλμένον εἰλικρινὲς ζωηρὸν καὶ γλυκὺ, ἐστεμμένος ὑπὸ ὀφρύος μελάγχρου ὡς καὶ ἡ κόμη καὶ καλῶς διαγεγραμμένης ποικίλλει ἐν τῇ ἐκφράσει αὐτοῦ ὡς καὶ ἡ πλήρης συμπαθείας ψυχὴ ἧς ἀπεικονίζει τὰς κινήσεις· σοβαρὸς καὶ ἀγέρωχος ἐκπλήττει ἐνίοτε· θωπεύει δ' ὅμως συχνότερον καὶ ἀφυπνίζει πάντε. Ἡ ρὶς μὲ δυσηρέστει ὀλίγον, διότι ἔκρινον αὐτὴν χονδροτέραν πως κατὰ τὸ ἄκρον· ἀλλὰ θεωρουμένη ἐν τῷ συνόλῳ καὶ μάλιστα πλαγίως ὁλόλως παρέβλαπτε τὸ ὅλον· τὸ μέτωπον δὲ εὐρὺ γυμνὸν, ὀλίγον καλυπτόμενον τότε ὑπὸ τῆς κόμης, ἐπικείμενον δὲ τοῦ προέχοντος βολβοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ φέρον κατὰ τὸ μέσον φλέβας εἰς σχῆμα Υ αἵτινες ἐξηφανίζοντο πρὸς τὴν ἐλαφροτέραν συγκίνησιν, δὲν εἶχε τὸ ἄτημον τὸ ἐπὶ τοσούτων προσώπων παρατηρούμενον· ὁ πώγων ἀρκούντως ἀνεστραμμένος φέρει ἀκριβῶς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ, ὑπὸ τῶν φυσιογνωμοσκόπων ὑποδεικνυομένους ὡς χαρακτῆρας φιληδονίας· ὅταν δὲ παραβάλλω αὐτοὺς πρὸς πάντα τὰ ἰδιαίτερα τῆς ζωῆς μου περιστατικὰ, ἀμφιβάλλω ἂν ἕτερός τις ἐπλάσθη ἧττον ἐμοῦ ἐπιρρεπὴς πρὸς ἡδονὰς, καὶ ὀλιγωτέρων ἐμοῦ ἀπήλαυσε.» Πρὸς τοῖς λεχθεῖσι δὲ χροιὰ στίλβουσα, δέρμα ἁπαλὸν, βραχίονες ἐστρογγυλωμένοι, χεὶρ ὀλίγον μακρὰ, ὀδόντες καθαροὶ καὶ καλῶς διατεταγμένοι, συμπληροῦσι τὴν εἰκόνα ἣν ἡ κυρία Ρολάνδου εἰχμάλωτος ἐν τῇ Μονῇ (Abbaye) διέγραψεν ἀπὸ μνήμης εἰς ἡλικίαν τριάκοντα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν,

δινουμένη περὶ τῆς Μανὸν Φλιπὸν τῆς κρηπῖδος τῶν χρυσοχόων, ἐξόχως πεπροικισμένης διὰ τῶν δέκα τεσσάρων ἢ δέκα πέντε ἐτῶν της.

Ἄρα γε ἡ Κυρία Ρολάνδου ἐκολάκευσε τὴν Μανὸν; Δὲν τὸ πιστεύομεν. Ἀλλὰ παραδεχόμεθα ἁπλῶς ὅτι ἐπεχείρησε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἐντύπωσιν τῶν πλείστων τῶν εἰκόνων της, ἅτινα ἔκρινε μὴ πιστὰς καὶ διὰ τοῦτο δὲν τῇ ἤρεσκον. Ἀρέσκει μοι ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια μεθ' ἧς ἐπέμεινε πάντοτε διατεινομένη ὅτι οὐδεμία τῶν *ἀπομιμήσεων* ἐκείνων ἠδύνατο νὰ δῷ ἰδέαν τινὰ ἀκριβῆ τοῦ ἀτόμου της· «Δυσκόλως ἀντιλαμβάνεταί τις αὐτοῦ, ἔλεγε, διότι ἔχω πλείονα ψυχὴν ἢ μορφὴν, πλείονα ἐκφραστικότητα ἢ χαρακτῆρας.»

Πῶς λοιπὸν τεμάχιον ἐζωγραφημένου ὑφάσματος ἢ μικρογραφία ἢ δακτυλιόλιθος ἤθελε παραστήσῃ ἀληθῶς τὸ ἀνεξάντλητον θέλγητρον, μορφῆς οὕτως εὐμεταβλήτου; τὴν διὰ τῶν καστανόχρων καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ προσώπου κειμένων ὀφθαλμῶν ἐκδηλουμένην ψυχὴν, τὰς ὡραίας φλέβας τὰς εἰς σχῆμα Υ ἐπὶ εὐρέος μετώπου κειμένας καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν ὡς ἐπὶ τοῦ κατόπτρου ὑδάτων νυμφικὴν κίνησιν, τὸ ταχὺ καὶ ἐλαφρὸν βάδισμα; «οὐ παντὸς, προστίθησι, νὰ μὲ κρίνῃ ὡραίαν καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀξίαν μου· γέρων ἐγωϊστὴς φιλοτιμούμενος νὰ ἐξελίσσῃ τὰς μικρὰς πλὴν διὰ μακροῦ χρόνου προσκτηθείσας γνώσεις του, δύναται ἐπὶ δέκα ἔτη βλέπων με νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ ἄλλο τι ἢ ὅτι γνωρίζω μόλις νὰ ἐκτελῶ προστθέσεις καὶ νὰ ῥάψω ἐν ὑποκάμυσον.»

Καὶ τὰς μὲν προστθέσεις ἐξετέλει κάλλιστα περὶ δὲ ῥαφῆς ὑποκαμύσων ἔρραπτε θαυμασίως· διότι αἱ πρὸς δακτύλους ναϊάδος παρεμφερεῖς δάκτυλοί της εἶχον ὅλην τὴν γυναικείαν δεξιότητα. Ἀλλ' εἴτε ἀριθμοῦσα εἴτε ῥάπτουσα ἡ εὐφυὴς σαφῆς καὶ φιλόδοξος Μανὸν περιώδευε διανοητικῶς εἰς Ἀθήνας ἢ εἰς Βερσαλλίας, διὰ τῆς φαντασίας αὐτῆς τῆς φρικιώσης ἕνεκα τῶν μεγάλων φωνῶν τῶν Παρισίων. Ἵνα τὴν γνωρίσῃ τις ὤφειλε νὰ μαντεύσῃ· διότι ἐξέλισσε τὰς ὀρέξεις αὐτῆς μόνον ἐνώπιον τῶν φίλων τῆς ἐκλογῆς της οἵτινες εἶχον ὅπως δήποτε ὑποπτεύσει τὸ μυστηριῶδες αὐτῆς μεγαλεῖον. «Ἔχω πρὸ παντὸς ἄλλου ἀνάγκην τιμῆς καὶ ἀγαθότητος· τὸν δὲ θαυμασμὸν ἂς μοὶ ἐπιδαψιλεύσῃ ἔπειτα ὅστις θέλῃ· ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ διακρίνῃ τις καλῶς καὶ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ· τοῦτο δὲ δὲν βραδύνει ὅταν μὲ βλέπῃ συνεχῶς καὶ κέκτηται καλαισθησίαν καὶ καρδίαν.» Ὑπὸ τοιούτων δὲ ὀνείρων βαυκαλιζομένη ἡ Μανὸν Φλιπὸν συνεζεύχθη τέλος μετ' ἀνδρὸς σπουδαίου καὶ ὡρίμου τὴν ἡλικίαν, ὅστις ἐτίμησεν ἴτως αὐτὴν πρὶν ἢ τὴν θαυμάσῃ, ὅπως καὶ ἡ ἰδία τὸ ἤθελε· ἀνδρὸς κεκτημένου καλαισθησίαν καὶ καρδίαν τοῦ τιμίου καὶ μετριόφρονος Ρολάνδου.

Ὑπανδρευθεῖσα ἐλησμόνησε ταχέως πρὸ τῶν πραγματικοτήτων τῆς ζωῆς τὸν ἄκαμπτον χαρακτῆρα τοῦ Ἰανσενιστοῦ καὶ τοῦ Στωϊκοῦ. Καίπερ δ' οὐδὲν ἀποβαλοῦσα τοῦ ψυχικοῦ αὐτῆς μεγαλείου, εἰ καὶ ἀπηρνήθη ὡς οἱ μαθηταὶ τοῦ Ζήνωνος τὴν θλῖψιν, ἐξεπλάγη ὅμως καὶ ἐμειδίασεν ὅτε ἐξέπεμψε φωνὰς ἰσχυρὰς διότι ὑψίστατο τὰς πρώτας τοῦ τοκετοῦ ὀδύνας. Ἐκεῖνο δ' ὅπερ ἐν αὐτῇ πρὸ παντὸς ἄλλου θέλγει εἶνε ὅτι ὁμολογεῖ εἰλικρινῶς τὰς ἀποτυχίας, αἵτινες αἴφνης καταστρέφουσιν ἐν αὐτῇ τὸς ἀγερώχους θεωρίας τοῦ συστηματικοῦ πνεύματος. Ἡ Ἰανονιστὴς φαιδρύνεται, ἡ Στωϊκὴ κάμπτεται, ἡ δημοκρατικὴ πείθεται περὶ τῶν πλανῶν της ἡ δὲ φιλόσοφος γυνὴ μεταβάλλεται ἐπιχαρίτως εἰς νέαν κόρην, σύζυγον μητέρα καὶ ἁπλῆν καὶ θελκτικὴν φίλην.

Ὁ Λεμοντέϋ γνωρίσας αὐτὴν πρὸ τοῦ 1789 τὴν εὗρε τελείαν ἐν τῇ ἀπροσμαχήτῳ ποικιλίᾳ τῆς πολυσυνθέτου φύσεώς της. «Πνεῦμα, καλαισθησία, καθαρότης ἐκφράσεως λογικότης δικτικὴ, χάρις ἁπλοϊκὴ, πάντα ταῦτα,

λέγει, ἔρρεον ἀνεπιτηδεύτως διὰ μέσου ὀδόντων ἐλεφαντίνων καὶ χειλέων ροδόχρων. . . . Οἱ ὀφθαλμοὶ τὸ ἀνάστημα ἡ κόμη της ἦσαν ἐξόχως ὡραῖοι· ἡ δὲ λεπτοφυὴς χροιά της ὑπὸ δρόσου καὶ ἐλαφρᾶς ἐρυθρότητος ἐπιστεφομένη καὶ ἐπιχαρίτως καλυνομένη διὰ σεμνότητος καὶ ἁπλότητος ἀνεδείκνυον αὐτὴν παραδόξως νεάζουσαν.... Ὅτε τὸ πρῶτον τὴν εἶδον, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ θέα της ἐπραγματώτωσεν ἐν ἐμοὶ τὴν ἰδέαν ἣν εἶχον διαμορφώσει περὶ τῆς μικρᾶς Vevay ἥτις τοσαύτας διέσπειρε κεφαλάς, τῆς Ἰουλίας λέγω τοῦ Ρουσσὼ ὅτε δὲ τὴν ἤκουσα ὁμιλοῦσαν ἡ παρομοίωσις ἦν πλήρης . . .» Ναὶ ἦτο πάντως Ἰουλία, θαῦμα αἰσθήματος καὶ λογικότητος καὶ μάλιστα αἰσθήματος, ἀλλ' Ἰουλία οὐδέποτε μέλλουσα νὰ συναντήσῃ τῷ Saint Preux. Σύζυγον καὶ μητέρα οἰκογενείας ἔπανε δεν αὐτὴν ὁ Λεμοντεὺ ὑπὸ ἔποψιν ἀλλοίαν ἐπὶ τῆς πρώτης ὑποσογείας τοῦ Ρολάνδου. « Οὐδόλως λέγει ἀπέβαλε τὸ ὕφος αὐτῆς τὸ δροσερὸν τὸ ἐφηβικὸν καὶ ἁπλοῦν· ὁ σύζυγός της ὡμοίαζε πρὸς Κουάκερον οὕτινος ἐκείνη ἦτο θυγάτηρ· τὸ δε τέκνον αὐτῆς ἵπτατο περὶ αὐτὴν μὲ κόμην ὡραίαν μέχρι τῆς ζώνης καθήκουσαν. Ὑπελάμβανε δέ τις ὅτι ἔβλεπε κατοίκους τῆς Πενσυλβανίας μετοικήσαντας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κυρίου Δε-Καλόν.

Διὰ τῶν Πενσυλβανικῶν τρόπων της ἡ κυρία Ρολάνδου τότε ἐβασίλευε περιστοιχουμένη ὑφ' ἁπάσης τῆς Γιρόνδης· ἐβασίλευεν ἐν Παρισίοις καὶ ἐξεδειμάτου σχεδὸν τὰς Βερσαλλίας. Ἦτο δὲ γνωστὸν ὅτι ἦν ἡ Ἐγερία τοῦ ἀνεπιπλάστου καὶ ἀψυμμιθιώτου ἐκείνου Νουμᾶ τοῦ ἀτημελοῦς καὶ ἀπερίττου Ρολάνδου ὅστις καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτῆς ἔγραφε τὰς πρὸς τὸν Βασιλέα Λουδοβίκον XVI τόσον τολμηρὰς ἐπιστολάς. Ἐπὶ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐκείναις ἐν αἷς καὶ οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐχθροὶ διεώρων αὐτὴν οὐδεμίαν ἐκείνη ἐπεδείκνυεν ἔπαρσιν « Εὐχαρίστως, λέγει μετ' εἰλικρινείας, ἔγραφον τὰ ἔγγραφα ἐκεῖνα ἅπερ ἔκρινον ὡς μέλλοντα ν' ἀποβῶσιν ὠφέλιμα· ἐκαρπούμην δὲ ἐξ αὐτῶν πλείονα εὐχαρίστησιν ἢ ἐὰν ἐνεγνωριζόμην ὡς συγγραφεὺς αὐτῶν. Εἰμὶ ἄπληστος εὐτυχίας· κρίνω δὲ ὅτι αὕτη ἔγκειται ἐν τῷ ἀγαθῷ ὅπερ πράττω, καὶ οὐδεμίαν ἔχω ἀνάγκην δόξης.» Τὸ μυστικὸν αὐτῆς, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγῃ, ἦτο τὸ τῆς κωμωδίας· ἀλλ' ἐθεώρει τιμὴν ἑαυτῆς, τὸ σέβεσθαι τοῦτο, ἵνα καὶ οἱ περὶ αὐτὴν τὸ σεβῶνται· οὐδεμίαν δὲ εἶχε δόξης ἀνάγκην, διότι ἡ δόξα αὐτῆς ἀπήστραπτεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς πάντων τῶν λατρευόντων ἢ φοβουμένων τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς. Κενόδοξος ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως, καίπερ εὐγενῶς λίαν περικαλύπτουσα τὸ πᾶν διὰ μετριοφροσύνης· δύναται ὅμως νὰ εἴπῃ τις ὅτι οὐδέποτε ἕνεκα τούτου ἐμεθύσθη. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν θριάμβων αὐτῆς ἐπὶ τῆς πρώτης ὑπουργείας καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς αἰθούσαις τοῦ κυρίου Δε-Καλὸν, ἐνηπένιζε μετὰ βλέμματος προφητικοῦ τὴν ἔτι πολὺ ἀφεστῶσαν λύσιν τῆς τύχης της.

« Ἐνθυμοῦμαι λέγει ὁ Λεμοντεὺ τὸ ἥρεμον καὶ ἀποφασιστικὸν ὕφος δι' οὗ μοι προαναγγελεν ὅτι χρεὼν τυχούσης θέλει ποσφέρῃ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς εἰς τὸ ἰκρίωμα.» Ἐξ οὗ καταφαίνεται ὅτι ἐντελῶς συνηθάνετο τὴν εὐθύνην αὐτῆς ἤτοι τὴν τῆς ἐπιρροῆς καὶ τῆς δόξης της. Ἡ δὲ φυλακὴ καὶ ὁ θάνατος ὠφείλοντο αὐτῇ ὡς καὶ τῷ Βερνιῷ καὶ μᾶλλον αὐτῇ ἢ τῷ Ρολάνδῳ. Ἡ σύλληψις αὐτῆς συνεδέετο ἀναγκαίως μετὰ τῆς τῶν εἴκοσι δύο· ὁ μὲν Ρολάνδος ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ ἡ δὲ κυρία Ρολάνδου ἐρρίφθη εἰς τὴν Μονὴν (Abbaye) ἔπειτα εἰς τὴν Ἁγίαν Πελαγίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν διεφθαρμένων γυναικῶν καὶ τέλος ἐν τῷ Δεσμωτηρίῳ ἐν ᾧ ἔσχεν ὡς φυλακὴν δωμάτιον γειτονεῦον πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης Μαρίας Ἀντωανέττας κατοικηθέν.

Ὁ Γιρονδῖνος Ριοὺφ ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ εἰκονίζει αὐτὴν οἵαν τὴν εἶδεν μετὰ τῶν συντρόφων τῆς αἰχμαλωσίας της· λέγει δὲ «Καίπερ μὴ οὖσα ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας της διετέλει ὅμως πλήσης θελγήτρων·

ἦτο ὑψηλὴ, εἶχεν ἀνάστημα μεγαλοπρεπὲς καὶ φυσιογνωμίαν εὐφυᾶ . . . . . Εἶχε ψυχὴν δημοκρατικὴν ἐν σώματι πεπλασμένῳ ἐκ χαρίτων καὶ διαμεμορφωμένῳ ὑπὸ Αὐλικῆς τινος εὐγενείας. . . . . Πολλάκις μοὶ ὡμίλησε διὰ τῶν κιγκλίδων μετὰ παρρησίας καὶ ἀνδρείας μεγάλου ἀνδρός. . . . Τὸ δημοκρατικὸν δὲ ὕφος ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στόματος ὡραίας γυναικὸς γαλλίδος, ἥτις παρεσκευάζετο πρὸς τὸ Ἰκρίωμα, ἦτο ἀληθὲς θαῦμα τῆς ἐπαναστάσεως . . . » Ἵνα δὲ συμπληρώσῃ τὴν εἰκόνα προστίθησον ὁ Ριοὺφ καὶ τὰ ἑξῆς. « Ἡ γυνὴ » ἡ ὑπηρετοῦσα αὐτὴν μοὶ ἔλεγεν ἡμέραν τινά. » ἐνώπιον ὑμῶν παρίσταται συγκεντρο σα » ἁπάσας τὰς δυνάμεις της· ἀλλ' ἐν τῷ δω- » ματίῳ διαμένει ἐνίοτε ἐπὶ τρεῖς ὅλας ὥρας » ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ κλαί- » ουσα » Δάκρυα γυναικὸς, δάκρυα μητρὸς, δάκρυα καρδίας, δάκρυα ἱερά! . . Ὧν αἱ ὡραιότεραι τῶν ἀπομνημονευμάτων αὐτῆς σελίδες διατηροῦνται εἰσέτι ζωηρὰ ἔχνη· τὸ συγκλαίειν δὲ μετ' αὐτῆς καθίσταται ὠφέλιμον διότι ἡ εὐαισθησία παρ' αὐτῇ ἐστὶ πηγὴ ἐν ᾗ ἐμβαπτομένη μείζονα προσκτᾶται σταθερότητα ἡ ἀνδρεία.

Πρὸ τῶν δικαστῶν αὐτῆς ἡ Ἡρωΐνη τῆς Γιρόνδης ἐδείχθη ἔξοχος διὰ τῆς εἰρωνείας καὶ τῆς περιφρονήσεως « Εὐχαριστῶ ὑμῖν ἔλεγεν αὐτοῖς, διότι μὲ ἐκρίνατε ἀξίαν νὰ συμμετάσχω τῆς τύχης τῶν μεγάλων ἀνδρῶν οὓς ἐφονεύσατε » Ἐπανερχομένη δὲ ἐκ τοῦ δικαστηρίου, διῆλθε τὸ δεσμοφυλακεῖον μετὰ ἐλαφρότητος σχεδὸν εὐφροσύνου, καὶ ἐποίησε χαριέντως ἐλαφρὰν χειρονομίαν ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἵνα μηνύσῃ δήθεν εἰς τοὺς φίλους της τὴν ἀπόνασιν τῆς ἐπαναστατικῆς δικαιοσύνης. Ἐπὶ δὲ τῆς μετακομιστικῆς ἁμάξης ἐπεφάνη ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, τὴν κόμην ἔχουσα λελυμένην ὡς θῦμα θριαβεῦον.

— Εἰς τὴν λαιμητόμον, εἰς τὴν λαιμητόμον, ἐφώνησαν γυναῖκές τινες ἐνῷ διήρχετο.

— Ἀπέρχομαι ἀπεκρίθη, καὶ φθάνω ἐντὸς ὀλίγου· ἀλλ' οἱ παραπέμποντές με ἐσπευσμένως θὰ μὲ ἀκολουθήσωσι. Ἀπέρχομαι ἀθῶα, ἐνῷ θὰ ἔλθωσι μεμολυσμένοι διὰ τοῦ αἵματος· ὑμεῖς δὲ αἱ ἐπευφημοῦσαι σήμερον, θὰ ἐπευφημήσητε τότε δικαιότερον.

Ἐν τῇ ἁμάξῃ παρ' αὐτὴν ὑπῆρχε γηραιός τις καλούμενος Lamarche ἀρχαῖος διευθυντὴς τῆς κατασκευῆς τοῦ χαρτονομίσματος, ὅστις κατὰ τὰς δοθείσας διαταγὰς ἔμελλε νὰ ἀποκεφαλισθῇ μετ' αὐτήν.

— Προσέλθετε πρῶτος τῷ εἶπεν ἡ κυρία Ρολάνδου ἵνα σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ὀδύνην τοῦ νὰ ἴδητε ῥέον τὸ αἷμα μου.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἐκτελεστὴς ἐδίστοζε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν της. — Δὲν θὰ δυνηθῆτε εἶπεν αὐτῷ μειδιῶσα, δὲν θὰ δυνηθῆτε εἰμὶ βεβαία ν' ἀρνηθῆτε τὴν τελευταίαν αἴτησιν γυναικός.

Ἐγένετο δὲ ἡ θέλησίς της. Τότε ἀκίνητος καὶ ἥσυχος ἐν τῇ λευκῇ, αὐτῆς ἐσθῆτι μὲ βλέμμα ἀτενὲς πρὸς τὸ ἄγαλμα τῆς ἐλευθερίας ὅπερ ἐκόσμει τὴν πλατεῖαν τὴν φέρουσαν τὸ ὄργανον τῆς καταδίκης, ἡ κυρία Ρολάνδου, ἀπήγγειλε πρὶν ἀποθάνῃ τὸ περίφημον καὶ ἱστορικὸν καταστὰν λόγιον.

— Ὦ Ἐλευθερία! ἡλίκα ἐγκλήματα διαπράττονται ἐπ' ὀνόματί σου!

Μαθὼν δε τὸν θάνατον τῆς συμβίου αὐτοῦ ὁ Ρολάνδος ἐγκατέλιπε τὴν ἐν Ρουένῃ οἰκίαν ἐν ᾗ εὗρεν ἄσυλον, περιεπλανήθη ἐπί τινας ὥρας ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ αὐτοκτόνησε διὰ ξίφους κατά τινα θέσιν ἀπομεμονομένην.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΦΩΚΑΣ.

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΔΙΑΚΟΣΜΟΥ

Τοῦ Ἰατροῦ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ Ἵππαρχος, ἢ, κατὰ Θέωνα, ἐσφαλμένως βεβαίως, Ὕπαρχος, ἦν μὲν, κατὰ Σουί-

δαν (ἐν λ. Ἵππαρχος) καὶ Στράβωνα (ΙΒ'. 390) Νικαεὺς ἐκ Βιθυνίας, ἤκμασε δὲ μεταξὺ τῆς ρνδ' καὶ ρξγ' Ὀλυμπιάδος, ἤτοι τοῦ 160 καὶ 125 ἔτους Π.Χ. Μέγιστος ἐγένετο τῆς ἀρχαιότητος ἀστρονόμος, καὶ ὁ πρῶτος ποιήσας ἀληθῶς συστηματικὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις καὶ κανονίσας καὶ εἰς σύστημα ἀναγαγὼν τὴν ἀστρονομικὴν ἐπιστήμην.

Καί τοι δὲ Νικαεὺς φύσει καὶ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἀστεροσκοπήσας, ἐγένετο νόμῳ Ρόδιος, διότι, κατὰ Κλαύδιον Πτολεμαῖον (Συντάξ. βιβλ. Ε'. σελ. 229, ἔκδ. Halma), διέμεινεν ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ, ἔνθα ἐποιήσατο κατὰ τὸ 198 ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου τελευτῆς, ἤτοι τῷ 136 Π.Χ., τὰς ἑαυτοῦ εἰς τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καί τινες μὲν τῶν νεωτέρων ἐξέλαβον αὐτὸν ἐσφαλμένως ὡς γεννηθέντα ἐν Ρόδῳ, ἄλλοι πάλιν ὑπέλαβον καὶ ὑπεστήριξαν, ὅτι ὑπῆρξαν δύο Ἵππαρχοι ἀστρονόμοι σύγχρονοι, εἷς Ρόδιος, καὶ ἕτερος Βιθυνὸς, καὶ ἄλλοι ἄλλα τοιαῦτα. Εἰ δὲ καὶ ὁ D lamb e, ἀντιπαραβάλλων τὰ παρὰ Κλαυδίῳ τῷ Πτολεμαίῳ χωρία περὶ τῶν τοῦ Ἱππάρχου παρατηρήσεων, ἄγεται εἰς τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα, ὅτι οὗτος οὐδέποτε μνημονεύει τῆς Ἀλεξανδρείας, ὡς τόπου διαμονῆς του, γενικῶς ὅμως ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Ἵππαρχος καὶ ἦλθε καὶ διέτριψε, καὶ ἠστεροσκόπησεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Διότι ἀδύνατον εἶνε νὰ παραδεχθῇ ποτέ τις, ὅτι ἀνὴρ ὡς ὁ Ἵππαρχος, φιλοπονότατος καὶ τῆς ἐπιστήμης ἔνθερμος λάτρης, παρέλειψε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πλησιέστατα τῆς Ρόδου κειμένην Ἀλεξάνδρειαν, ὅπως καὶ ἐν αὐτῇ, ἀνετώτερον καὶ ἀκριβέστερον ἀστεροσκοπήσῃ διὰ τῶν ἐν τῷ ἀστεροσκοπείῳ αὐτῆς ἀποκειμένων ἀρθόνων ἐργαλείων καὶ ἄλλων καταλλήλων ὀργάνων, καὶ ἐπιβεβαιώσῃ οὕτω τὰ πορίσματα τῶν ἐν Ρόδῳ καὶ Βιθυνίᾳ παρατηρήσεών του.

Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος, ὡς καὶ τοσούτων ἄλλων τῆς ἀρχαιότητος μεγάλων ἀνδρῶν, οὕτω καὶ τοῦ Ἱππάρχου, ἠφανίσατο τὰ συγγράμματα, ὥστε οὐδεμία διασώζεται εἰς ἡμᾶς ἰδία αὐτοῦ συγγραφὴ περὶ τῶν παρατηρήσεων καὶ ἀνακαλύψεών του, περὶ ὧν πληροφορούμεθα μόνον ἐκ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ συντάξει τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου περὶ τούτων ἀναφερομένων! Πρὸς τούτοις δὲ καὶ ὁ Στράβων, καὶ πολλαχοῦ μὲν τῶν γεωγραφικῶν του, ἰδίᾳ δ' ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ Β'. αὐτῶν βιβλίου, συχνότατα μνημονεύει τοῦ Ἱππάρχου καὶ τῶν δοξασιῶν αὐτοῦ, ἃς ἐκ συστήματος καί πως κακεντρεχῶς κακίζει σχεδὸν πανταχοῦ, ἀντιπαραβάλλων αὐτὰς πρὸς τὰς τοῦ Ἐρατοσθένους, Ποσειδονίου καὶ ἄλλων, μὴ φειδόμενος μάλιστα ἐνιαχοῦ οὐδὲ τοῦ προσωπικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἱππάρχου, ὃν παριστάνει ὡς μοχθηρόν τινα καὶ ἀγνώμονα, καὶ σοφιστὴν κ.τ.λ· Ὁ Πλίνιος τέλος λίαν εὐφήμως μνημονεύει τοῦ Ἱππάρχου καὶ τῶν δοξασιῶν αὐτοῦ.

Ὁ Ἵππαρχος θεωρεῖται ὡς πατὴρ τῆς ἀστρονομίας, διότι ἐξ ἐμπειρικῆς, οἵα ὑπῆρξε πάντοτε σχεδὸν αὕτη μέχρις αὐτοῦ, τὴν ἐξύψωσεν εἰς τὴν σφαῖραν τῶν καθολικῶν ἀρχῶν ἐπιστήμης, δημιουργήσας μὲν θεωρίαν, συμπεριλαμβάνουσαν πάντα τὰ ἀστρονομικὰ φαινόμενα, ἀνακαλύψας δ' ὅτι ὁ Ἥλιος ἀνέτελλεν εἰς τὰς ἡμέρας του κατὰ τὸ ἔαρ ἐν σημείοις τοῦ ὁρίζοντος ἄλλοις ἢ ἐπὶ τῶν Ἀργοναυτῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὸ γεγονὸς, ὅτι ἡ μετατόπισις τῶν Ἰσημερινῶν καὶ ἡ προϊοῦσα κατὰ μῆκος κίνησις τῶν ἄστρων γίνεται παραλλήλως τῇ ἐλλειπτικῇ· παραβάλλων δὲ τὰς παρατηρήσεις του πρὸς τὰς τοῦ Σαμίου Ἀριστάρχου, ὥρισε τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους εἰς 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 55 λεπτὰ καὶ 12 δευτερόλεπτα. Ἐμέτρισε τὴν διάρκειαν τῆς περιφορᾶς τῆς Σελήνης διὰ τοῦ μεταξὺ δύο ἐκλείψεων χρονικοῦ διαστήματος· ὥρισε τὴν ἐκκεντρικότητα τῆς τροχιᾶς της καὶ τὴν ἐπὶ τῆς ἐλλειπτικῆς κλίσιν της, ὡς καὶ τὴν κίνησιν τῶν ἀψίδων της (οὕτω καλοῦνται τὸ περιήλιον καὶ τὸ ἀφήλιον τῶν ἀστέρων) καὶ τῶν συζυγῶν της. Κατέστρωσε τοὺς πίνακας τῶν κινήσεων τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης καὶ προϋπελόγισε τὰς ἐκλείψεις αὐτῶν ἐπὶ 600 ἔτη. Ἀνεῦρε τὴν μέθοδον τοῦ ὁρίζειν ἀστρονομικῶς τοὺς τόπους τῆς γῆς διὰ τοῦ μήκους καὶ πλάτους αὐτῶν. Ἐτετραπλασίασε τὴν ἐξ 76 ἐτῶν *Καλλίπειον* περίοδον ἢ κύκλον (ἥτις ἦν καὶ αὕτη τετραπλασίασις τῆς ὑπὸ τοῦ Μέτωνος εἰσηγμένης 19ετοῦς), καὶ ἐσχημάτισε νέαν ἰδίαν περίοδον ἐκ 304 ἐτῶν, πολλῷ ἀκριβεστέραν καὶ προσφυεστέραν τῶν δύο προειρημένων. Ἐπενόησε μέθοδον πρὸς παρατήρησιν τῶν φαινομένων διαμέτρων τῶν ἄστρων, τῶν ὁριζοντίων παραλάξεων τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης· εὗρε δὲ δι' αὐτῶν, ὅτι ἡ μεγίστη μὲν ἀπόστασις ἀπὸ τοῦ Ἡλίου εἰς τὴν Γῆν εἶνε 1569 γηΐνων ἡμιδιαμέτρων, ἡ μέση δὲ 1476, καὶ ἡ ἐλαχίστη 1357· ὅτι ἡ ὁριζόντειος παράλλαξις αὐτοῦ εἶνε 3 δευτέρων λεπτῶν τῆς μοίρας· ὅτι ἡ μέση ἀπόστασις τῆς Γῆς ἀπὸ τῆς Σελήνης εἶνε 50 γηΐνων ἡμιδιαμέτρων· ὅτι ἡ διάμετρος τῆς Σελήνης εἶνε ὀλίγον τι μικροτέρα τοῦ τρίτου τῆς γηΐνου, καὶ ἡ τοῦ Ἡλίου πεντάκις καὶ ἥμισυ μείζων τῆς τῆς γῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν παρατηρήσεών του τούτων ἐνεφανίσθη νέος τις ἀστὴρ, ἐκ τοῦ φαινομένου δὲ τούτου συνήγαγεν ὁ Ἵππαρχος, ὅτι ὁ οὐρανὸς ὑπόκειται εἰς μεταβολάς. Ἠρίθμησε τοὺς ἀστέρας, κατέστρωσε κατάλογον αὐτῶν, διήρεσεν αὐτοὺς καθ' ὁμάδας ἢ ἀστερισμοὺς, οὓς μετήνεγκεν ἐπὶ τῆς σφαίρας, διατάσσων αὐτοὺς ἐν ᾗ ὄντως θέσει κεῖνται ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἐξήγησε τὸν σπινθηρισμὸν αὐτῶν· μετεχειρίσθη τὴν διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ διάβασιν αὐτῶν, ὅπως εὑρίσκῃ τὴν ὥραν ἐν καιρῷ νυκτός. Ἐδημιούργησε τέλος τὴν σφαιρικὴν τριγωνομετρίαν.

Ἐκπεπληγμένος ἵσταται ὄντως πᾶς τις πρὸ τοῦ ὕψους τῆς διανοίας τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἔκθαμβος μένει ἐνώπιον τῶν ὑψίστων θεωριῶν, τῶν θαυμασίων παρατηρήσεων καὶ ἀνακαλύψεων, τῶν ἀλανθάστων πορισμάτων αὐτοῦ, ἐν ἐποχῇ μάλιστα, καθ' ἣν, ὡς κοινῶς πιστεύεται, καὶ εἶναι πολὺ πυθανὸν, τὰ ὄργανα καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀστεροσκοπήσεως μέσα ἦσαν λίαν ἀτελῆ καὶ περιωρισμένα.

Ἂν φαντασθῶμεν δι' ἕνα Ἵππαρχον, ἕνα Ἀριστάρχην, ἕνα Εὔδοξον, ἕνα οἷον δήποτε τῶν μεγάλων ἐκείνων τῆς ἀρχαιότητος ἀστρονόμων, ἕνα νοῦν τέλος πάντων μέγαν, δαιμόνιον, οἷος ἦν ὁ ἐν τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις ἐνρικῶν, ἀστεροσκοποῦντα σήμερον διὰ τῶν καταπλκτικῶς πολαπλασιασθέντων καὶ τελειοποιηθέντων ὀργάνων, καταστημάτων, μέσων συγκοινωνίας κ.τ.λ ἱλιγγιῶμεν τῇ ἀληθείᾳ πρὸ τῶν πιθανῶν πορισμάτων τοιαύτης ἐρεύνης ὑπὸ τοιούτου νοῦ καὶ διὰ τοιούτων μέσων, καὶ ἡ διάνοια ἡμῶν ἀδυνατεῖ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀπρόσιτα καὶ ἀνεξιχνίαστα βάθη τοῦ οὐρανίου ὠκεανοῦ, μέχρις ὧν ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ ἡ θεοείκελος ἐκείνων ψυχή, ἀδυνατεῖ καὶ νὰ ὑποθέσῃ κἂν τὰς μεγάλας ἀληθείας, τὰς ἀνυπολογίστους ἀποκαλύψεις, ἃς ἐκ τῶν ἀδύτων ἐκείνων τῆς ἀπεράντου δημιουργίας ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ καὶ κομίσῃ ἐδῶ κάτω πρὸς τοὺς νάνους καὶ μικρολόγους ἡμᾶς ἡ θεσπεσία τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων διάνοια! Διὰ τοῦτο ὁ Delambre (Hist. de l' astron, ane Vol. L, p. 185) καὶ ὁ Parthey (p.187), καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων σοφῶν, ἔκθαμβοι γενόμενοι πρὸ τῆς ἀσυνήθους τῇ σήμερον μεγαλονοίας τοῦ Ἱππάρχου, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐξάλλου ἐξαίρουσιν αὐτόν. Ὁ δὲ σκεπτικὸς Markoz, θέλων νὰ ἐξεύρῃ ἐξήγησίν τινα, ἀνθρωπίνως καταληπτὴν, τοῦ ὕψους τῆς διανοίας ταύτης. Πειρᾶται (Astron. Solaire d' Hpparque, Pari·, 1828) πάντι σθένει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Ἵππαρχος ἐμαθήτευσε παρὰ τοῖς Χαλδαίοις, ἐξ ὧν καὶ παρέλαβε πάσας σχεδὸν τὰς ἀνακαλύψεις του. Κατὰ τῆς ἱεροσύλου ὅμως ταύ-

της καὶ ὅλως φαντασιώδους καὶ ἀνυποστηρίκτου ἰδέας τοῦ Markoz ἀντεπεξῆλθεν ἐρρωμένως ὁ καλὸς Λετρένης ἐν τῇ *Ἐφημερίδι τῶν σοφῶν* (1828, p.678 καὶ 1829, P. 30). Καὶ οἱ Montucla δὲ (Hist. des Mathém, I, p, 257), Bailly (Hist, de l' Astron, moderne, I, p'77), Bossut (Gech. Mathem. von Reimer übers, I, p, 235), Schaulach (Jahns Jabr der Philol. Suppl. VII, 55), μιᾷ φωνῇ ἐξαίρουσι τοῦ Ἱππάρχου τήν τε διάνοιαν καὶ τὰ ἔργα.

Τὰ σωζόμενα τῶν τοῦ Ἱππάρχου συγγραμμάτων, ὡς καὶ τὰ ἀπωλεσθέντα μὲν, ἀλλ' ὧν γινώσκομεν τοὺς τίτλους καί τινα ἀποσπάσματα διὰ τοῦ Κλαυδίου Πτολεμαίου, εἶνε· ἀ.) *Τῶν Ἀράτου καὶ Εὐδόξου φαινομένων ἐξηγήσεων βιβλία γ'.*, δημοσιευθέντα ὑπὸ Πέτρου Βεττόρου ἐν Φλωρεντίᾳ τῷ 1567 εἰ. φύλλον, καὶ ὑπὸ Πεταβίου μετὰ λατινικῆς μεταφράσεως ἐν τῷ Uranologion αὐτοῦ (Παρισίοις τῷ 1630, εἰς φύλλον)· *β'. Ἀστερισμοί, ἢ εἰς Ἀστερισμοὺς*, τὸ αὐτὸ ἴσως καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Σουΐδα μνημονευόμενον ὑπὸ τὸν τίτλον *Εἰς τοὺς ἀρίστους*, κατὰ λάθος βεβαίως τῶν ἀντιγραφέων. Τοῦτο ἡνώθη ὑπὸ τοῦ Βεττόρου εἰς τὸ προηγούμενον ἔργον· εἶναι δὲ κατάλογος ἀστέρων, σχεδὸν μεταγεγραμμένος ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου ἐν τῷ γ'. βιβλίῳ τῆς *Μεγάλης Συντάξεώς* του, τῆς γνωστοτέρας οὔσης ὑπὸ τὄνομα *Ἀλμαγέστη*· γ'. *Περὶ τῶν ἀπλανῶν ἀναγραφαί*· τὴν πραγματείαν ταύτην ὁ Πτολεμαῖος μεταγράφει ἐν μέρει ἐν τῷ ζ'. τῆς Ἀλμαγέστης· εἶνε δὲ πιθανῶς ἡ αὐτὴ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Σουΐδα ἀναφερομένη ὑπὸ τὸν τίτλον *Περὶ τῆς τῶν ἀπλανῶν συντάξεως καὶ τοῦ καταστερισμοῦ, κτλ.* δ'.) *Περὶ τῶν μεγεθῶν καὶ ἀποστημάτων Ἡλίου καὶ Σελήνης*. ἀναφερόμενον ὑπὸ Πάππου καὶ Θέωνος· ἐ) *Περὶ τῆς κατὰ πλάτος μηνιαίας τῆς Σελήνης κινήσεως*, μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Σουΐδα καὶ τῆς Εὐδοκίας· ς'.) *Περὶ μηνιαίου χρόνου*, ἀναφερόμενον ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ. ζ'. *Περὶ ἐνιαυσίου μεγέθους*, ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου. ἡ.) *Περὶ τῆς μεταπτώσεως τῶν τροπικῶν καὶ ἰσημερινῶν σημείων*, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ. θ') *Πρὸς τὸν Ἐρατοσθένην καὶ τὰ ἐν τῇ γεωγραφίᾳ αὐτοῦ λεχθέντα*, ἐπικρινομένη μὲν ὑπὸ τοῦ Στράβωνος, ἐπιδοκιμαζομένη δ' ὑπὸ τοῦ Πλινίου (II, 26). ἰ.) *Βιβλίον περὶ τῶν διὰ βάρους κάτω φερομένων*, ὑπὸ τοῦ Συμπλικίου. Πλὴν δὲ τούτων ὁ Πλούταρχος ἀποδίδει αὐτῷ *Πραγματείαν περὶ ἀριθμητικῆς*, καὶ ὁ Πάππος βιβλίον, ἐπιγραφόμενον *Περὶ τῆς τῶν ιβ σημείων ἀναβάσεως*. Κατ' ἰσχυρισμὸν δὲ τοῦ Ἀχιλλέως Τατίου, ἔγραψεν ὁ Ἵππαρχος καὶ *Περὶ ἐκλείψεων Ἡλίου κατὰ τὰ ζ'. κλίματα*. Ὁ Θέων τέλος θέλει αὐτὸν συγγραφέα ἔργου *Περὶ τῶν χορδῶν*.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΩΝ ΑΠΑΡΤΙΖΟΝΤΩΝ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

Παῦλος Βέρτ (Paul Bert), ὑπουργὸς τῆς παιδείας καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν. Γεννηθεὶς τῇ 5)17 Ὀκτωβρίου 1833, ἐν Auxerre τοῦ νομοῦ Yonne, ἐσπούδασεν ἰατρικὴν ἐν Παρισίοις καὶ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῷ 1863, ὑποβαλὼν ἐναίσιμον διατριβὴν Sur la Creffe animale, καὶ τῷ 1866 διδάκτωρ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ὑποβαλὼν ἑτέραν διατριβὴν Sur la vitalité des tissus animaux. Τῷ 1867 διωρίσθη καθηγητὴς ἐν τῇ σχολῇ τῶν ἐπιστημῶν τοῦ Βορδῶ καὶ ἐπιδόθη εἰδικῶς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς φυσιολογίας. Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐξετιμήθησαν μεγάλως ὑπὸ τοῦ ἐπιστη-

μονικοῦ κόσμου, καὶ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1869 διωρίσθη καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας ἐν τῇ Σχολῇ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων. Ἀσχοληθεὶς δὲ συντόνως εἰς πειράματα περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν μεταβολῶν τῆς βαρομετρικῆς πιέσεως ἐπὶ τῶν ζωϊκῶν φαινομένων, ὑπέβαλε περὶ τοῦ θέματος τούτου σειρὰν ὑπομνημάτων εἰς τὴν Ἀκαδήμειαν τῶν ἐπιστημῶν τῆς Γαλλίας, ἥτις ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ μέγα βραβεῖον τῶν 20,000 φρ. Μετὰ τὴν ἀνακήρυψιν τῆς Δημοκρατίας, τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1870, ὁ Βὲρτ διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς τῆς νομαρχίας Ὑόννης, μετ' ὀλίγον δὲ τῇ 3)15 Ἰανουαρίου 1871 νομάρχης τοῦ Nord, ἀλλ' ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας, μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Γαμβέττα ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου. Ἀπὸ τοῦ 1871 ἐκλέγεται Βουλευτὴς ἐκ τῆς ἰδικοτέρας αὐτοῦ πατρίδος Ὑόννης· συνετάχθη δ' ἐν τῇ Βουλῇ τῷ κόμματι τῆς δημοκρατικῆς Ἑνώσεως, καὶ διεκρίθη ὡς Βουλευτὴς καὶ ῥήτωρ ἐκ τῶν δεινοτάτων, ἰδίως ἐν τοῖς ζητήμασι τοῖς ἀναφερομένοις εἰς τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν. Ἐκτὸς τῶν ἔργων αὐτοῦ περὶ φυσιολογίας καὶ ἀνατομίας, ὁ Βὲρτ ἐξέδωκε πολύκροτον σύγγραμμα περὶ τῆς *Ἠθικῆς τῶν Ἰησουϊτῶν*, καὶ δημοσιεύει πολλοῦ λόγος ἀξίας ἐπιστημονικὰς ἐπιφυλλίδας ἐν τῇ République Francaise, ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς.

Allain Tarcé (Seine) ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, βουλευτὴς Σηκουάνα. Γεννηθείς, τῇ 7 Μαΐου 1832, ἐσπούδασε νομικὰ ἐν Poitiers διωρίσθη τῷ 1853 δικηγόρος ἐν Angers, καὶ τῷ 1861 ἀντεισαγγελεὺς τῶν πρωτοδικῶν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Παραιτηθεὶς ὅμως μετέβη τῷ 1864 εἰς Παρισίους, ἔνθα ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Βιλλεμαίν. Ἤρχισε δὲ νὰ γράφῃ ἐν ταῖς ὀλίγαις τότε ἐφημερίσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1866 ἐν τῷ Courrier du Dimanche, ἐν ᾧ ἐπραγματεύετο περὶ οἰκονομικῶν ζητημάτων, εἰς ἃ κατέστη εἰδικός. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1868, ἔγραφεν ἐν τῷ *Ἐθνικῷ μέλλοντι* καὶ μετὰ τοῦ Γαμβέττα, τοῦ Spuller καὶ τοῦ Brisson ἵδρυσε τὴν Πολιτικὴν *Ἐπιθεώρησιν*, ἥτις ὀλίγους μῆνας διαρκέσασα, ἐπαύθη ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως. Τῷ 1869, ἐξετέθη ὡς ὑποψήφιος κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ νομοθετικοῦ Σώματος, ἀλλ' ἀπέτυχε, λαβὼν 7,000 ψήφων ἐπὶ 25,000 ψηφοφορησάντων. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Σεπτεμβρίου 1870, διωρίσθη νομάρχης τοῦ νομοῦ Maine-et-Loire καὶ εἶτα τοῦ νομοῦ Γιρόνδης, ἀσπαζόμενος δὲ τὴν ἰδέαν τῆς μέχρις ἐσχάτων ἀντιστάσεως, παρητήθη ἅμα τῇ παραδόσει τῶν Παρισίων. Ἐκτεθεὶς ὡς ὑποψήφιος ἐν τῷ νομῷ Maine et Loire, κατὰ τὰς γενικὰς ἐκλογὰς τῆς 8 Φεβρουαρίου 1871, ἀπέτυχε μετὰ πάντων τῶν δημοκρατικῶν ὑποψηφίων, λαβὼν μόνον 19,900 ψήφους ἐπὶ 100,000 καὶ πλέον ψηφοφορησάντων. Ἐπίσης ἀπέτυχε καὶ κατὰ τὰς συμπληρωτικὰς ἐκλογὰς τῆς 3 Ἰουλίου ἐν τῷ νομῷ Σηκουάνα, καί περ λαβὼν 67,000 ψήφων. Τῇ 30 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐξελέχθη δημοτικὸς σύμβουλος Παρισίων, ἐξελέχθη δὲ καὶ πάλιν τῷ 1874. Κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1874 ἐξελέχθη βουλευτὴς ἐκ τοῦ 19 διαμερίσματος τοῦ Σηκουάνα, καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς βουλῆς τῷ 1877, ἐξελέχθη ὡς εἷς τῶν 363 δημοκρατικῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ διαμερίσματος, ἐξ οὗ ἐξελέχθη ἐπίσης καὶ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς.

Ὁ Allain Targé εἶναι εἷς τῶν πρώτων συντακτῶν τῆς République Française, ἧς εἶναι καὶ εἷς τῶν ἱδρυτῶν, ἀνήκει δ' ἐπίσης εἰς τὸ κόμμα τῆς δημοκρατικῆς ἑνώσεως.

Waldeck - Rousseau (Pierre Marie), ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, βουλευτὴς τοῦ Ille et Vilaine. Υἱὸς γηραιοῦ δημοκρατικοῦ, πολλάκις χρηματίσαντος ἀντιπροσώπου τοῦ

λαοῦ, ἐγεννήθη τῇ 2 Δεκεμβρίου 1846, εἶναι δικηγόρος, ἐξελέχθη δὲ τὸ πρῶτον βουλευτὴς τῇ 6 Ἀπριλίου 1879. Καὶ οὗτος ἀνήκει εἰς τὸ κόμμα τῆς δημοκρατικῆς Ἑνώσεως.

Cochery (Louis Adolphe), ὑπουργὸς τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων, βουλευτὴς Loiret. Γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις τῇ 25 Ἀπριλίου 1819, διωρίσθη δικηγόρος, εἰκοσαέτις μόλις τὴν ἡλικίαν. Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Φεβρουαρίου 1848 διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης· ἀλλὰ ταχέως παρητήθη τῆς θέσεως ταύτης καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ δικηγορικὸν στάδιον, ἐν ᾧ διεκρίθη, καὶ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Τῷ 1869 ἐξετέθη ὡς δημοκρατικὸς ὑποψήφιος ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Loire, καί τοι δὲ σφοδρῶς πολεμηθεὶς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ναπολέοντος ἐξελέχθη βουλευτὴς, πλειοψηφήσας κατ' ὀλίγας ψήφους τοῦ κυβερνητικοῦ ὑποψηφίου. Ὡς πληρεξούσιος ἐν τῇ ἐθνικῇ Συνελεύσει, συνετάχθη τῷ ἀριστερῷ κέντρῳ, καὶ εἶτα τῇ δημοκρατικῇ ἀριστερᾷ. Ἐν τῇ Συνελεύσει καὶ ἐν ταῖς βουλαῖς ἐξελέγετο τακτικῶς μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ προϋπολογισμοῦ, καὶ πολλὰ ὑπέβαλε νομοσχέδια. Τῷ 1877 διωρίσθη ὑφυπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῇ 1 Μαΐου 1878 συνήνωσε τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ταχυδρομείων καὶ τῶν τηλεγράφων ὑπὸ μίαν διεύθυνσιν, ἥτις, διὰ διατάγματος τῆς 5 Φεβρουαρίου 1879, ἀπετέλεσεν ἰδιαίτερον ὑπουργεῖον. Τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο διηύθυνεν ὁ Cochery ὑπὸ τὸν Φερρῦ.

Ἀντώνιος Προῦστ, ὑπουργὸς τῶν καλῶν τεχνῶν καὶ τῆς βιομηχανίας, βουλευτὴς τῶν Deux-Sévres. Ἐγεννήθη τῇ 3[15 Μαρτίου 1822, καὶ ἐνωρὶς ἐπεδόθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν. Ὡς ὑποψήφιος τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1869 ἀπέτυχε, λαβὼν 10,000 ψήφων περίπου. Ἅμα τῇ ἐκρήξει τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἠκολούθησε τὸν στρατὸν τοῦ Ρήνου ὡς ἀνταποκριτὴς τοῦ Temps, ἐπανελθὼν δ' εἰς Παρισίους, μετὰ τὴν συνθηκολόγησιν τοῦ Σεδὰν, προσελήφθη ὡς γραμματεὺς τοῦ Γαμβέττα. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτου παρέμεινεν εἰς Παρισίους ἀνατεθείσης αὐτῷ τῆς μερίμνης περὶ τῶν ἐν τῇ πόλει πρόσφυγων. Ἀπὸ τοῦ 1876 ἐκλέγεται βουλευτὴς ἐκ τοῦ πρώτου ἐκλογικοῦ διαμερίσματος τοῦ Niort (Deux-Sévres), ἀνήκει δ' εἰς τὸ κόμμα τῆς δημοκρατικῆς ἑνώσεως. Ὁ Προῦστ ἀσχολεῖται ἰδίως εἰς τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν καὶ τὰς καλὰς τέχνας. Εἶναι συντάκτης τῆς République Française, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς καὶ τοῦ Avenir Diplomatique. Ἐξέδωκε πολλὰ συγγράμματα πολιτικὰ καὶ καλλολογικά. Ἐκτὸς δὲ τούτων ἔγραψε καὶ περιήγησιν εἰς Ἑλλάδα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Un philosophe en Voyage (Παρίσιοι, 1864) ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Antoine Barthelemy. Ἐπίσκεψιν τῶν μονῶν τοῦ Ἄθωνος, δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ Tour du Monde, καὶ περὶ τῶν δημοδῶν ἀσμάτων τῆς Ἑλλάδος (Chants populaires de la Grèce moderne. Niort. 1866.)

Devès (Pierre-Paul), ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, βουλευτὴς Hérault. Ἐγεννήθη τῇ 3 Νοεμβρίου 1837 ἐν Aurillac (Cantal). Σπουδάσας τὰ νομικὰ διωρίσθη δικηγόρος ἐν Beziers. Ἐξελέχθη τὸ πρῶτον βουλευτὴς κατὰ τὰς γενικὰς ἐκλογὰς τῆς 20 Φεβρουαρίου 1876, ἐτάχθη εἰς τὴν ἀριστερὰν, διαλυθείσης δὲ τῆς Βουλῆς τῷ 1877, ἐξελέχθη καὶ αὖθις ὡς εἷς τῶν 363 δημοκρατικῶν μελῶν τῆς βουλῆς ἐκείνης.

Cazot (Theodore-Joseph Jules), ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, γερουσιαστής. Ἐγεννήθη ἐν Alois (Gard) τῇ 11 Φεβρουαρίου 1821 καὶ σπουδάσας ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ ἐν Παρισίοις, διωρίσθη δικηγόρος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καὶ εἶτα ἐν Nîmes. Τῷ 1843, ἐπιστρέψας εἰς Gard, ὑπεστήριξεν ἐκθύμως τὰς δημοκρατικὰς ἰδέας, διαμαρτυρηθεὶς δὲ κατὰ τοῦ πραξικοπήματος τοῦ Ναπολέοντος ἐφυλακίσθη ἐν Montpellier. Τῷ 1869 ἐξετέθη ὡς δημοκρατικὸς ὑποψήφιος, ἀλλ' ἀπέτυχεν ἕνεκα τῆς κυβερνητικῆς κατ' αὐτοῦ ἐπεμβάσεως. Μετὰ τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1870, διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Κατὰ τὰς συμπληρωτικὰς ἐκλογὰς τῆς 2 Ἰουλίου 1871 ἐξελέχθη πληρεξούσιος ἐκ τοῦ νομοῦ Gard. Ἀνήκει εἰς τὴν δημοκρατικὴν ἕνωσιν, ἧς ἐχρημάτισε πρόεδρος. Πολλάκις ἐψήφισε μετὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς καὶ ὑπεστήριξε τὰς δημοκρατικὰς ἰδέας ἐν δημοσίαις συναθροίσεσι. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1875 ἐξελέχθη ἰσόβιος γερουσιαστής.

Rouvier (Maurice) ὑπουργὸς τοῦ ἐμπορίου κτλ. βουλευτὴς Μασσαλίας. Ἐγεννήθη ἐν Aix τῇ 17 Ἀπριλίου 1842. Δικηγόρος ἐν Μασσαλίᾳ ὤν, ἐπολέμησεν ὡς δημοσιογράφος τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ναπολέοντος ἐν ταῖς ἐφημερίσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως· μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς αὐτοκρατορίας διωρίσθη γενικὸς γραμματεὺς τῆς νομαρχίας τῶν Στομίων τοῦ Ροδανοῦ. Ἐκλεχθεὶς πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει, κατὰ τὰς συμπληρωτικὰς ἐκλογὰς τῆς 2 Ἰουλίου 1871, ἐτάχθη ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀριστερᾷ. Μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς Συνελεύσεως ἐξελέχθη βουλευτὴς ἐκ τοῦ Γ'. διαμερίσματος τῆς Μασσαλίας, ὁπόθεν ἐξελέχθη ἐπίσης καὶ κατὰ τὰς ἑπομένας βουλευτικὰς περιόδους. Ἐν τῇ βουλῇ ἔλαβε πάντοτε σπουδαῖον μέρος ἐν ταῖς συζητήσεσι περὶ οἰκονομικῶν καὶ ἐμπορικῶν ζητημάτων.

Spuller (Eugène), ὑφυπουργὸς Ἐξωτερικῶν, βουλευτὴς Σηκουάνα. Γεννηθεὶς ἐν Seurre (Côte d'Or) τῇ 8 Δεκεμβρίου 1835, ἐσπούδασε νομικὰ, διωρίσθη δὲ δικηγόρος ἐν Παρισίοις, ὅπου συνέδεσε στενὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Γαμβέττα. Ἀπὸ τοῦ 1863 ἐπεδόθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ὡς ἀντιπολιτευόμενος τῆς κυβερνήσεως τοῦ Ναπολέοντος. Ἀνακηρυχθείσης τῆς δημοκρατίας τῷ 1870, ἀνεώχθη εὐρὺ στάδιον εἰς τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ. Φυγὼν ἐκ Παρισίων δι' ἀεροστάτου μετὰ τοῦ Γαμβέττα τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1870, ὁ Spuller συνειργάσθη ἐκθύμως μετ' αὐτοῦ, μὴ λαβὼν ὅμως δημοσίαν τινὰ θέσιν· Κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1872 ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἐνεργείας ὑπογραφῆς ἀναφορῶν περὶ διαλύσεως τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως, δι' ἧς ἐντὸς βραχέος χρόνου συνελέγη ἓν ἑκατομμύριον ὑπογραφῶν. Ἐκλεχθεὶς βουλευτὴς τῷ 1876 ἐκ τοῦ τρίτου ἐκλογικοῦ διαμερίσματος τῶν Παρισίων, ἐτάχθη εἰς τὸ κόμμα τῆς δημοκρατικῆς Ἑνώσεως· ἐκ τοῦ αὐτοῦ διαμερίσματος δ' ἐξελέχθη καὶ κατὰ τὰς μετὰ ταῦτα βουλευτικὰς ἐκλογάς. Ὡς βουλευτὴς διεκρίθη ἐν πολλοῖς ζητήμασιν, ἰδίως ἐν τοῖς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως. Εἶναι εἷς τῶν ἱδρυτῶν τῆς République Française, ἧς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἦν ἀρχισυντάκτης. Ἐδημοσίευσε δὲ καὶ πολλὰ ἱστορικὰ καὶ πολιτικὰ συγγράμματα.

ΚΑΪΡΟΥΑΝ.

Ἡ Καϊρουὰν, (*) ἣν πρὸ μικροῦ κατέλαβεν ἡ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Etienne ταξιαρχία, εἶναι, ὡς γνωστὸν, ἡ θρησκευτικὴ πρωτεύουσα τῆς Τύνιδος, ἡ ἱερὰ πόλις τῆς ἀρκτώας Ἀφρικῆς, τὸ κέντρον τῶν κατ' ἔτος προσκυνήσεων οὐ μόνον τῶν κατοίκων τῆς ἡγεμονίας τῆς Τύνιδος ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀλγε-

(*) Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὅσων περὶ τῆς ἱερᾶς τῆς Τύνιδος πόλεως ἐδημοσιεύσαμεν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ Ἰουνίου, μεταφέρομεν καὶ τὰς ἑξῆς περὶ τῆς πόλεως ταύτης εἰδήσεις, ἐκ τοῦ «Αἰῶνος».

ρίας, καὶ τῆς Τριπολίτιδος καὶ αὐτῆς τῆς Αἰγύπτου. Ἀπὸ 12 αἰώνων, οὐδεὶς κατακτητὴς χριστιανὸς, οὐδεὶς λειτουργὸς τοῦ Εὐαγγελίου εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν, καὶ τοῖς ὀλίγοις δ' Εὐρωπαίοις, τοῖς τολμήσασι νὰ χωρήσωσι μέχρι τῶν τειχῶν αὐτῆς ὑπὸ ἀραβικὸν ἔνδυμα, δὲν ἐπετράπη νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸ μέγα τέμενος, ὅπερ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἰσλὰμ εἶναι δευτέρα Μέκκα, προωρισμένον κατά τινα προφητείαν, ὅταν ἐπιστῇ τὸ τέλος αὐτῆς, νὰ δεχθῇ τὸν μαῦρον λίθον, τὸ ἱερὸν κάλυμμα καὶ τὰ λοιπὰ λείψανα, τὰ ἐν τῇ Κασμπὰχ (Ἀκροπόλει) τοῦ Μωάμεθ. Ἡ πόλις αὕτη, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον παρθένος ἀπὸ πάσης πρὸς τοὺς ἀπίστους ἐπαφῆς καὶ ἐπωνομαζομένη «ἀπαραβίαστος» ἔχει μόνον δωδεκακισχιλίους κατοίκους. Κειμένη εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν τεσσαράκοντα χιλιομέτρων μεσημβριανατολικῶς ἀπὸ τῆς πρωτευούσης τῆς Τύνιδος, ἐγείρεται ἐν τῷ μέσῳ μεγάλης ἐλώδους πεδιάδος, ἧς ἡ ὁμαλότης μόλις διακόπτεται ὑπὸ χθαμαλοτάτων τινῶν λόφων. Ἡ Καϊρουὰν διήρηται εἰς τὴν κυρίως λεγομένην πόλιν, κυκλουμένην ὑπὸ περιβόλου, καὶ εἰς τὰ προάστεια, κείμενα παρὰ τὸν περίβολον καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ. Τὸν περίβολον ἀποτελεῖ τεῖχος, ἔχον ἐπάλξεις, μηδαμοῦ διακοπτόμενον, ὕψους ὀκτὼ μέτρων, πλάτους δὲ δύο λευγῶν καὶ περιφερείας μιᾶς λεύγας. Τὸ τεῖχος εἶναι ᾠκοδομημένον ἐξ ὁλοκλήρου σχεδὸν ἐκ πλίνθων. Εἰς τὴν πόλιν φέρουσι τέσσαρες κύριαι πύλαι. Ἡ πύλη Djedid, πρὸς μεσημβρίαν ἡ πύλη Djeladin, μεσημβριανατολικῶς ἡ πύλη El-Khokha, καὶ πρὸς βορρᾶν ἡ πύλη τῆς Τύνιδος. Πᾶσαι αἱ πύλαι εἰσὶ ξύλιναι, ἔχουσαι σιδηροῦν ἐξωτερικὸν περίβλημα. Πρὸς βορρᾶν κεῖται ἡ Κασμπὰχ, ἤτοι ἡ ἀκρόπολις, ἧς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῇ 14]26 Ὀκτωβρίου ὑψώθη ἡ λευκὴ σημαία εἰς ἔνδειξιν τῆς παραδόσεως τῆς πολιορκουμένης πόλεως ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ στρατου οὗτινος ἓν τάγμα τοῦ πεζικοῦ κατέχει ἤδη αὐτήν. ἐν τῇ ἀκροπόλει διαμένει ὁ διοικητὴς ἢ Φαρὶκ τῆς Καϊρουάν. Ἡ εἴσοδος εἰς αὐτὴν ἦν ἀνέκαθεν ἀπηγορευμένη τοῖς ξένοις. Δύναταί τις εἰπεῖν ὅτι ἡ Καϊρουὰν εἶναι πόλις τεμενῶν, παρατεμένων [ζασουὰς] καὶ τάφων ἁγίων· διότι ἑκάστη τῶν διαδεχθεισῶν ἀλλήλας δυναστειῶν ἀνῳδόμει τέμενος καὶ βωμόν. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῷ τῆς Καϊρουὰν κεῖται ὁ τάφος, ἐν ᾧ ἀναπαύεται, φέρων τρεῖς τρίχας τοῦ γενείου τοῦ Προφήτου ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἐν θυλακίδι ἐκ πρασίνου βελουδίνου ὑφάσματος χρυσοκεντήτου, ὁ Σίδη Ἔλ Ἀγουίμπ, κουρεὺς καὶ φίλος τοῦ Μωάμεθ. Ἐν τῇ ἱερᾷ πόλει εὕρηνται ἐπίσης οἱ τάφοι πλουσίων Τυνησίων, ἐλθόντων νὰ ἀποθάνωσιν ἐν αὐτῇ, ὅπως ἀσφαλέστερον μεταβῶσιν εἰς τὸν παράδεισον, ἢ καὶ διότι ὁ βίος δὲν εἶναι δεπανηρὸς, τῶν κατοίκων τῆς Καϊρουὰν ἀπηλλαγμένων παντὸς φόρου, λόγῳ τῆς ἱερότητος τοῦ τεμένους αὐτῶν. Τὰ κυριώτερα παρατεμένη εἰσὶ τὸ Ἔλ-Ἀουαϊχὶ, τὸ Σίδη-Ἀβδὲλ-Καδὲρ, τὸ Ἔλ-Κοδιδὲ, τὸ Σίδη-Μποῦ-Φευτὰρ, τὸ Σίδη-Ἀλῆ-Διμασσὶ καὶ τὸ Σίδη-Ἀβίδ. Ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς παρεκκλησίοις διδάσκεται τὸ Κοράνιον, ἡ γραμματικὴ καὶ ἀριθμητική. Ἕκαστον παρατέμενος ἔχει τὸν ἀρχηγὸν [Σεὶκ] αὐτοῦ ἀνεξάρτητον καὶ ἀνήκοντα εἰς μίαν τῶν διαφόρων μουσουλμανικῶν αἱρέσεων. Ἡ ἵδρυσις τῆς Καϊρουὰν καὶ τοῦ μεγάλου τεμένους τοῦ Okda περικαλύπτεται ὑπὸ ἀνεκδότων, εἰς ἃ συνετέλεσαν πολλαὶ γενεαὶ πιστῶν. Σήμερον ἔτι, διηγοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς ἱερᾶς πόλεως, ὅτι κατὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ὀκμπα, κατακτητοῦ τῆς Τύνιδος, τῷ 670 μ. Χ. ἡ πεδιὰς ἐν ᾗ κειται ἡ Καϊρουὰν, ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, ὅτι ἐν τοῖς δάσεσι τούτοις διητῶντο ἄπειρα θηρεῖα ἄγρια, καὶ ὅτι εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἄραβος ἀρχηγοῦ τὰ θηρία ἐξημερώθησαν παραχρῆμα καὶ ὑπακούοντα αὐτῷ ἀπῆλθον τῶν δασῶν. Ὀλίγον μετὰ τοῦτο, τῶν ἐγγὺς ὀρέων τῆς Σουμαθὴρ οἱ λίθοι ἀπεσπάσθησαν, καὶ ἐλθόντες ὡς ἐκ θαύματος ἐτοποθετήθησαν παρὰ τὴν θέσιν ἐφ' ἧς ᾠκοδομήθη τὸ περικλεὲς τέμενος ὑπὸ

ἀοράτων ἀρχιτεκτόνων. Ἀληθῶς ὅμως εἰπεῖν, ἡ πόλη Καϊρουὰν καὶ τὰ τέμενος τοῦ Ὀκμπα ἀνεγέρθησαν διὰ τῶν λειψάνων τῶν ἑλληνικῶν καὶ τῶν ρωμαϊκῶν πόλεων ἰδίως δὲ διὰ τῶν λειψάνων τῆς Σουφτεούλας, πρωτευούσης τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς Βυζαντινῆς δεσποτείας, καθ' ἣν ὁ στρατὸς τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας ὑπέστη παρὰ τοῦ Ὀκμπα φονικωτάτην ἧτταν. Ἐν ἁπάσαις σχεδὸν ταῖς οἰκίαις τῆς Καϊρουὰν, ὡς καὶ ἐν τοῖς πλείστοις τῶν τεμενῶν, ἀπαντῶσι λίθινα μνημεῖα τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἐποχῆς. Οὕτω ἡ πόλις αὕτη ἡ τοσοῦτῳ ἀρχαία καὶ τοσούτῳ ἱερὰ, ἐκτίσθη δι' ὑλικοῦ πολλῷ ἀρχαιοτέρου καὶ καθωσιωμένου σχεδὸν ὁλοκλήρου, ἐν ἐποχῇ λίαν ἀφισταμένη, εἰς λατρείας διαφερούσας τῆς ἐνεστώσης. Ἡ οἰκοδομὴ τοῦ μεγάλου τεμένους τοῦ Ὀκμπα ἐπερατώθη, περὶ τὸ 677 ἀλλ' ἔκτοτε τὸ τέμενος ἐπανεκτίσθη δίς, τῷ 727 καὶ πάλιν τῷ 8 7 διατηρηθέντος μόνον εὐλαβῶς τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ (mihrab). Τὸ τέμενος εἶναι μεγάλη τετράγωνος οἰκοδομὴ, περιβαλλομένη δι' ὑψηλοῦ τείχους, κεχρισμένου ἀσβέστῳ, ἀποτελοῦντος δὲ τετράπλευρον καὶ ὑπερέχοντος τοῦ τεμένους διὰ τριγώνου πύργου, εὐρυτάτης βάσεως καὶ ἔχοντος τρεῖς ὀρόφους, τὸν ἕνα ἐλάσσονα τοῦ ἑτέρου. Ὁ μηνὰρὲς οὗτος ὁρᾶται ἀπὸ ἀποστάσεως δεκακοκτὼ χιλιομέτρων, τριῶν καὶ ἡμισείας περίπου ὡρῶν, δεικνύων μακρόθεν εἰς τὰς συνοδίας τῶν προσκυνητῶν τὴν ἱερὰν πόλιν.

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ βωμοῦ ὑπάρχουσι δύο θαυμάσιοι κίονες ἐξ ἐρυθροῦ μαρμάρου, ληφθέντες ἐκ τῶν ἐρειπίων χριστιανικῆς ἐκκλησίας· διὰ τῶν κιόνων δὲ τούτων, κατά τινα παράδοσιν, οὐδεὶς δύναται νὰ διέλθῃ περιπεσὼν εἰς σοβαρὸν ἁμάρτημα. Παρὰ τούτους, ἐν τῷ τεμένει ὑπάρχουσιν ἔτι 414 κίονες ἐκ γρανίτου καὶ ἐκ πορφυρίτου. Οἱ κίονες οὗτοι, ὧν τὴν ἀπαρίθμησιν ἀπαγορεύουσιν οἱ Οὐλεμάδες ἐπὶ ποινῇ ἱεροσυλίας, ἀποτελοῦσι δεκαεπτὰ νάρθηκας ἢ στοὰς, καὶ εἰσὶ τὸ πλεῖστον κεκοσμημένοι διὰ κιονοκράνων κορινθιακοῦ ῥυθμοῦ. Ἡ αὐλὴ τοῦ τεμένους εἶναι ἐστρωμένη διὰ λευκοφαίου μαρμάρου, κατὰ μῆκος δὲ τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν αὐτῆς ἐγείρεται διπλῆ σειρὰ στοῶν, διασταυρουμένων καὶ διατεθειμένων ἐν ὀρόφῳ, ὡς ἐν τῷ τεμένει τῆς Κορδούης. Αἱ θύραι τοξοειδεῖς κατὰ τὸν μαυριτανικὸν ρυθμὸν, εἰσὶ κεκαλυμμέναι δι' ἀραβουργημάτων. Τὸ τέμενος τοῦ Ὀκμπα ἔχει ἐν αὐτῷ τὸ περίφημον ἱερὸν φρέαρ, ὅπερ, κατὰ τοὺς Μουσουλμάνους, συγκοινωνεῖ πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς Μέκκας. Ἐκ τῆς Καϊρουὰν ἐξεκίνησεν ὁ Ταρὶκ, τῷ 707, καὶ κατέκτησε τὴν Ἱσπανίαν καὶ μέρος τῆς Γαλλίας. Ἡ πόλις τῆς Καϊρουὰν εἶχε καταστῇ τότε τὸ κέντρον τῆς Μουσουλμανικῆς ἰσχύος ἐν Ἀφρικῇ, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν εἶδε τοὺς Μαύρους τῆς Ἱσπανίας καταφεύγοντας ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς, ἔνθα οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν φυλάττουσιν ἔτι τὰς κλεῖδας τῶν οἰκιῶν, ἃς ὁ Προφήτης θ' ἀποδώσῃ αὐτοῖς, ὅταν ἐκ νέου ἐπιδράμωσιν εἰς τὴν ἰδηρικὴν χερσόνησον. Ἐκ Καϊρουὰν ἐπίσης ἦλθον καὶ ἐγκατέστησαν ἐν Ἀνδελουσίᾳ οἱ θαυμαστοὶ ἐκεῖνοι τεχνῖται, εἰς οὓς ὀφείλομεν τὸ τέμενος τῆς Κορδούης, τὸ Ἀλκαζὰρ τῆς Σεβίλλης καὶ τὰ θαυμάσια ἔργα τῆς Ἀλάμβρας τῆς Γρενάδης. Ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Ἀγλαβιτῶν, ἡ Καϊρουὰν ἀφίκετο εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἰσχύος καὶ τοῦ πλούτου αὐτῆς, κατέκτησε τὴν Σικελίαν, τὴν Σαρδηνίαν, τὴν Κορσικὴν καὶ τὴν Κρήτην, καὶ ἦν ἡ ἑστία τῆς Μουσουλμανικῆς ἐπιστήμης. Καί τοι δ' ἀπολέσασα τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς λαμπρότητα, ἔχει τινὰς ἔτι ἀκμαζούσας βιομηχανίας· ἡ αἰγοβουρσουργία (maroquerie) τῆς Καϊρουὰν, τὰ χρυσοκέντητα ἐφίππια, αἱ χάλκιναι ὑδροχόαι αὐτῆς, τιμῶνται λίαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Τὰ περὶ τῆς Καϊρουὰν εἰσὶ κατάφυτα πρὸς ἄρκον καὶ πρὸς μεσημβρίαν, ἐκ κήπων συκῶν τῆς Βαρβαρίας καὶ ἐξ ἐλαιῶν. Πρὸς δυσμὰς, εἰς ἀπόστασιν πέντε χιλιομέτρων ἀπὸ τῶν προα-

στείων, εὕρηται ὁ μεγαλοπρεπὴς κῆπος τοῦ Σι-ἐλ-Χάμδα, ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς τῶν Σάουρφα. »

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΖΩΩΝ.

Α'.

Πολλὰ ἐγράφησαν περὶ τῆς νοημοσύνης τῶν ζώων ἀπὸ τοῦ Αἰλιανοῦ μέχρι τοῦ Δαρβίνου, ὅστις χάριν τῶν περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου μελετῶν καὶ εἰς τάξεις ἀναλόγως τῆς νοημοσύνης των κατέταξε πολλὰ τούτων.

Πρό τινων ἔτι ἡμερῶν αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφον περὶ τῆς νοημοσύνης ποιμενικοῦ κυνὸς, ἀκολουθήσαντος τὴν βασιλικὴν συνοδείαν ἀπὸ τῆς Ἄρτης καὶ μὴ ὑποκύψαντος οὔτε εἰς διωγμοὺς αὐλικῶν ἢ ἄλλων κυνῶν, οἵτινες καὶ αὐτοὶ ἐζήτων νὰ τύχωσιν ὁστοῦ τινος τῆς βασιλικῆς τραπέζης.

Ἡ ἱστορία τοῦ κυνὸς ἐνθυμίζει ἡμῖν ἱστορίαν νοήμονος ψιτακοῦ, ἣν διηγεῖται ὁ κ. Gaston Percheron, ἰδοὺ αὕτη:

Τὴν νύκτα τοῦ 1771 τρομερὰ θύελλα ἔρριψε τὴν Intrepide, ἀγγλικὸν πλοῖον 12 τηλεβόλων, ἀποτελοῦν μέρος στολίσκου ἀποσταλέντος εἰς ἐξερεύνησιν τῶν ὑδάτων τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ὑποναύαρχου James Cook, κατ' ἀγνώστου γῆς, ἣν τὸ σκότος δὲν ἐπέτρεψε τῷ πληρώματι νὰ ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως.

Πολὺ δὲ ἐξεπλάγη ὁ ὑποναύαρχος ἀνακαλύψας τὴν αὐγὴν νῆσον χλοερὰν, διαλαθοῦσαν αὐτὸν ἐντελῶς κατὰ τὴν σχεδιαγράφησιν τοῦ ναυτικοῦ του χάρτου, περιφερείας τριακοσίων τετραγωνικῶν μέτρων εἰς 15 μιλίων ἀπόστασιν πρὸς τὸ Μ. Δ. τῆς Melbourne

Ἐν τούτοις ὁ Κοοκ ὑπέθεσε τὴν νῆσον ἀκατοίκητον καὶ ὅπως βεβαιωθῇ, διέταξεν ἐξερεύνησιν τακτικὴν τῶν ἐνδοτέρων αὐτῆς ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, οἵτινες ἀντὶ ἀνθρώπων ἢ ζώων εὗρον μόνον πλυθὺν φωλεῶν πολυχρόων πτηνῶν τοῦ γένους ψιττακῶν.

Οἱ μόνοι νησιῶται οὗτοι ἀποτελοῦντες δημοκρατίαν παράδοξον ἠγανάκτησαν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἐξεδήλουν ἐν ποικίλῃ γλώσσῃ ἀκατανοήτῳ τοῖς ναύταις.

Πλὴν δυστυχῶς! μάτην ἐστέναζον· ὑπὸ τὸν ἦχον θριαμβευτικῶν κραυγῶν καὶ ἐπανειλημμένων πυροβολισμῶν, οἱ πτερωτοὶ κάτοικοι τῆς παρθένου ἐκείνης νήσου ἐφονεύθησαν ἅπαντες μέχρι ἑνός.

Ὁ Cook ἔσπευσε νὰ διατάξῃ τὴν παῦσιν τῆς νέας σφαγῆς τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου κατὰ τῶν ψιττακῶν, εἰς ἣν ὤθει τοὺς ναύτας ἡ κακὴ τῶν τροφίμων κατάστασις. Ἀλλ' ἔφθασε μόνον νὰ παραστῇ εἰς τὴν παρασκευὴν διαφόρων ἐξ αὐτῶν μαγειρευμάτων, ἅτινα τῇ βοηθείᾳ τῆς φαντασίας οἱ ναῦται κατεβρόχθιζον ἀντὶ περιστερῶν καὶ ἰνδικῶν ὀρνίθων.

Αὐτὸς ὁ ὑποναύαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοί του δὲν ἀπηξίωσαν νὰ λάβωσι μέρος· καὶ μετ' οὐ πολὺ περὶ βυτίνην ρουμίου καὶ ἐπὶ τοῦ χόρτου ἥρπαζον ἕκαστος ὅ,τι ἔφθανε ἐκ τῶν σαρκῶν τῶν δυστήνων πτηνῶν.

Ἐν τούτοις τὸ βρίκιον ἦτο καιρὸς νὰ ἀποπλεύσῃ, ἀποκατασταθείσης εὐδίας. Διαταγὴ πρὸς ἀναχώρησιν ἐδόθη.

Ὁ Cook ἐγειρόμενος ἐλάμβανε τὸν πῖλόν του, ὅτε ὑπ' αὐτὸν ἀνεκάλυψε ὡραιότατον ἐρυθρόφαιον ψιττακὸν μόνον διαφυγόντα τὴν σφαγήν.

Ὁ ὑποναύαρχος λαβὼν αὐτὸν ἀνὰ χεῖρας, παρετήρησε τὴν νεοτάτην ἡλικίαν του καὶ ἀρέσως συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ κομίσῃ αὐτὸν καὶ νὰ δωρήσῃ εἰς τὴν ἐν Λιβερποὺλ Mylaidy Churchil σύζυγον τοῦ εὐγενοῦς λόρδου ναυάρχου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀνακαλύψεώς του.

Ὁ πτωχὸς ψιτακὸς οὕτω διεσώθη καὶ κομισθεὶς ἐπεβιβάσθη καὶ αὐτὸς τοῦ Intrepide

ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ θαλάμῳ τοῦ ὑποναυάρχου, σημειοῦντος ἐπὶ τοῦ χάρτου του κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν θέσιν τῆς νήσου καὶ ὀνομάζοντος αὐτὴν Parrots island νῆσον τῶν ψιττακῶν.

Β'.

Μετὰ πέντε μῆνας ὁ James Cook ἀπεβιβάζετο εἰς Λιβερπούλ.

Ἡ πόλις ἑώρταζε καὶ λέμβοι σημαιοστόλιστοι ἐξήρχοντο τοῦ λιμένος πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ διασήμου ναυτικοῦ.

Ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἀνέμενε ὁ λόρδος καὶ ἡ Mylady Churchill, ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, καὶ πλῆθος ἀνωτέρων ὑπαλλήλων.

Ἡ λέμβος τοῦ Cook ἔφερεν αὐτὸν ἤδη πρὸς τὴν προκυμαίαν, ὅταν αἴφνης φωναὶ ἀπελπισίας ἐξέπληξαν τοὺς κωπηλάτας· φωνὴ ἐκάλει:

« Βοηθῆτέ με, βοηθῆτε με!.. »

Ἐπί τινας στιγμὰς ἡ ἔκπληξις κατέστη γενικὸν αἴσθημα τῶν παρευρεθέντων. Πάντες ἔστρεψαν τὰ βλέμματα πρὸς τὰ κύματα ὅθεν ἐξήρχοντο αἱ κραυγαί....

Τὸ κῦμα ἐθραύσθη καὶ ἐφάνη ἐπ' αὐτοῦ παλαίων ὁ δυστυχὴς ψιττακὸς, κράζων πάντοτε ἀλλὰ δι' ἐξησθενημένης πλέον φωνῆς:

« Βοηθῆτέ με!.... »

Ὁ Cook ἔτεινε αὐτῷ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ἐφ' ἧς ἀνερριχήθη, καὶ συνέλαβε πάλιν τὸν αἰχμάλωτόν του καταβεβρεγμένον καὶ κρυωμένον.

Χαίρων ἐπὶ τῷ δείγματι τῆς εὐφυΐας τοῦ πτηνοῦ, ὅπερ ἐνεθυμεῖτο, χωρὶς νὰ τῷ διδάξωσιν αὐτὰς καὶ ἐποίησε μάλιστα χρῆσιν αὐτῶν τὰς ἐκφραζούσας τὴν ἀπελπισίαν τῶν πιπτόντων εἰς τὴν θάλασσαν ναυτῶν λέξεις· ὁ Cook διέταξε νὰ περιποιηθῶσιν αὐτὸ, ὥστε τὸ ἀκούσιον λουτρόν του νὰ μὴ ἐπιφέρῃ οὐδεμίαν θλιβερὰν συνέπειαν.

Ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ναυαρχείου παρουσίασαν τὸν ἥρωά μας ἐνώπιον μεγάλης ὁμηγύρεως, ἐν ᾗ διδασκόμενος ὑπὸ τοῦ κυρίου του προέφερε διὰ φωνῆς ὁπωσοῦν βραγχνῆς τὸ ὄνομα τῆς Mylady Churchill, ἥτις δεχθεῖσα τὸ πολύτιμον δῶρον, ὑπεσχέθη νὰ περιποιῆται καὶ ἐκπαιδεύσῃ αὐτόν.

Ἡ *Mylady Churchill* ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσίν της καὶ ἐπὶ πολὺ ἔτι μετὰ τὸν θάνατόν της δὲν ὑπῆρχε καθ' ἅπαν τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον οὔτε ἐν τοῖς πτηνοτροφείοις τοῦ *Wildsor*, ψιττακὸς εὐφυέστερος καὶ μᾶλλον ἀνεπτυγμένος καὶ συνεπῶς ἀγαπώμενος πλειότερον καὶ τρεφόμενος πλουσιώτερον τοῦ ψιττακοῦ τῆς «νήσου τῶν ψιττακῶν.»

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐχορήγει αὐτῷ πλουσίως γλυκίσματα. — Ἐφώναζε τόσῳ πεποιθότως τὸ ζήτω ὁ βασιλεύς! Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἐπίσης προσέφερεν αὐτῷ ἀρθόνως καρυκεύματα, διότι οὐδεὶς πλειότερον αὐτοῦ ἔλεγε τὸ ζήτω ἡ βασίλισσα! Ὁ δὲ δήμαρχος ὅστις ἤκουσε πολλάκις αὐτοῦ ψάλλοντος ὡραιότατον τὸ God save Tbe Queen ἐπέμενεν, ὅτι ἂν δὲν ἀνῆκεν εἰς τὸ εὐγενὲς τῶν ψιττακῶν γένος τὸ πτηνὸν τοῦτο, ἠδύνατο νὰ γίνῃ εἷς τῶν σεβασμιωτέρων *aldermen* ἢ τῶν ἀφοσιωμένων *scheriffs* τῆς πόλεως.

. . . . . .

Γ'.

. . . . . .

Ἤρχιζε τὸ λυκαυγὲς, φωτίζων τὴν ὁδὸν τῆς *Vanves* καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ σκελετοῦ τοῦ καταστραφέντος ἐκ τῶν μύδρων φρουρίου τοῦ *mont-Valérien*

Ἐκ τῶν τελευταίων οἰκιῶν τοῦ χωρίου, μεταβληθέντος εἰς στρατιωτικὸν σταθμὸν, εἰκοσὰς περίπου ἐπαναστατῶν ἑτοιμάζει ἐν μεγαλοπρεπεστάτῃ ἁπλάδι, ἣν ἥρπασαν ἐκ γείτονος ἐπαύλεως σαλάταν. Παρ' αὐτῇ ἄλλα σκεύη πλείονα ἀλλ' ἀκρωτηριασμένα περιέχοντα σάκχαρι, ἅλας, πίπερι καὶ μεγαλοπρεπὲς ἀργυροῦν κοχλιάριον προέθετον κα-

τὰ τὸν ἀριθμόν των τόσας μαρτυρίας περὶ τοῦ πλούτου τῆς διαρπαγείσης ἐπαύλεως.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲ ἄνωθεν τῶν λαφύρων τούτων ἐν μεγαλοπρεπεῖ ὁλοχρύσῳ κλωβῷ αἰχμάλωτος ὁ δύστηνος ψιττακός μας, παρίσταται μὲ ἄτακτον πτίλωμα, ἠτονισμένον ὄμμα, τρέμων ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν βλασφημιῶν καὶ τῶν κραυγῶν τῶν συνευωχουμένων, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου τὰ ὦτά του ἐβόμβιζον ἐκ τοῦ συριγμοῦ τῶν σφαιρῶν. Ἐνθυμεῖται τὰς θωπείας τοῦ μεγάρου τοῦ ναυάρχου, τὴν ἐν αὐτῷ ἀφθονίαν καὶ τὰ ὄργια, τὴν *respectability* τῶν εὐγενῶν ἐπισκεπτῶν τῶν αἰθουσῶν τῆς *lady churchill* καὶ κλαίει σχεδόν.

Τίς θὰ γράψῃ ποτὲ τὰς πικρὰς σκέψεις τοῦ πτερωτοῦ τούτου σκέπτου, ἀτενίζοντος εὔσωμον νεανίαν οἰνοπώλην, σήμερον λοχίαν, παρασκευάζοντα τὴν ἐν λόγῳ σαλάταν, ὡς πεπειραμένον εἰς τοιαῦτα ἔργα, πληροῦντα μέχρι στεφάνης τὴ ποτήρια καὶ ᾄδοντα καθ' ἑκάστην στροφὴν πατριωτικοῦ ὕμνου, τοῦ ὁποίου οἱ λοιποὶ ἐν σώματι ἐπαναλαμβάνουσι τὸν χορόν.

Puisqu' Trochu n' dit pas son plan
Puisqu' Thiers en a' autres
Ra-ti-plan, plan, plan, plan.
Fair' comm l'ire les nôtres!

Τὰ ποτήρια κενοῦνται καὶ διαιροῦνται ἀλλεπαλλήλως πεντάκις, ὅλοι ἀντλοῦσιν ἐν τῇ ἀκενότῳ ἁπλάδι, λαίμαργοι ὅτε,....

Godèdem! ἀνακράζει ὁ ψιττακός μας, μὴ λησμονῶν τὴν ἀγγλικήν του.

— Ἄ! τὸν ἀχρεῖον! ἀπαντᾷ ὁ λοχίας, δεικνύων αὐτὸν εἰς τοὺς συστρατιώτας ζανοίγεται.

Ἔστησε τὸν κλωβὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ βρέξας τεμάχιον διπυρίτου ἐν τῷ οἴνῳ τὸ προσέφερε τῷ ψιττακῷ, ὅστις νῆστις ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἔσπευσε νὰ τὸ συλλάβῃ.

— Τὸν φίλον! λέγει ὁ λοχίας ἀποσύρων τὴν χεῖρα, θὰ σοὶ τῷ δώσω, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ κράξῃς μεθ' ἡμῶν: Ζήτω ἡ κωμοῦνα!

Σχεδὸν μεμεθυσμένοι οἱ ἐθνορύλακες ἐπικροτοῦσιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ λοχίου, ὀρυομένου:

— Φώναξε λριπὸν, ἢ σὲ πνίγω.

Δὲν εἶχεν ἤδη τελειώσει τὸν λόγον του, ὅτε ἠκούσθη κρότος τουφεκισμῶν... οἱ μύδροι ἔπιπτον βροχηδὸν πάλιν ἐπὶ τοῦ χωρίου κατῆς ὁδοῦ.

— *Tonnerre!* λέγει ὁ λοχίας τί εἶναι τοῦτο;... μήπως πάλιν οἱ Βερσαλλοί; ἐγείρεται καὶ σπεύδει νὰ τοποθετήσῃ τοὺς ἄνδρας του ὄπισθεν τοῦ ὁδοφράγματος τῆς μεγάλης ὁδοῦ, ὁπόθεν ὄπισθεν τοῦ καπνοῦ διεκρίνοντο στρατιῶται τῆς γραμμῆς, διολισθαίνοντες ὄπισθεν τῶν οἰκιῶν καὶ φράττοντες τὰς ἐξόδους τῶν ὁδῶν.

. . . . . .

Δ':

Ὁ ψιττακὸς ἔμεινε μόνος ἐν τῷ κλωβῷ του ἐπὶ τῆς τραπέζης, γείτων κενῶν φιαλῶν καὶ πρὸ τοῦ βεβρεγμένου διπύρου.

Ἡ πεῖνα τὸν ἐβασάνιζε.... Βέβαια ψιττακὸς τῆς ἡλικίας του —ἦν ἑκατοντούτης— δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποβληθῇ εἰς Τανερικὴν δίαιταν· ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ ὑπομείνῃ πᾶσαν θυσίαν ἀντὶ τεμαχίου ἄρτου.

Ἀνεμιμνήσκετο ἔτι τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῷ λέξεως ὡς ὅρου χορτασμοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πυκνότατος καπνὸς ἐκάλυπτε τὸ πᾶν. Ἕνεκα δὲ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τοὺς ἐπαναστάτας φεύγοντας ἐν τῇ ὁδῷ πρὸ τῶν σφαιρῶν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ· δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἀξιωματικὸν τῆς γραμμῆς εἰσπηδῶντα διὰ τοῦ παραθύρου μετὰ τῶν στρατιωτῶν του. Ἓν μόνον ἔβλεπεν, τὴν πεῖνάν του· ἐγνώριζε μόνον, ὅτι ἂν συνήνει εἰς ὅ,τι τῷ ἐπέβαλον θὰ ἔτρωγε.

Καὶ δὴ δι' ἐξησθενημένης φωνῆς ἀνέκραξε: Ζήτω ἡ Κωμοῦνα!

. . . . . .

Χαλάζης σφαιρῶν ἠκούσθη ὀξὺς συριγμὸς καὶ ὁ δυστυχὴς ψιττακὸς ἔπιπτε θῦμα πλάνης καὶ πείνης.

. . . . . .

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ.

Ἡ συζυγικὴ ἕνωσις εἴτε θεμελιοῦται ἐπὶ σχέσεων συμφέροντος, ἐπὶ αἰτιῶν κοινωνικοῦ καθήκοντος, ἢ ἐπὶ τῆς ἀκαταμαχήτου δυνάμεως καὶ ἀμοιβαίας κλίσεως ἐπιβάλλει εἰς ἑκάτερον ὡς οὐσιώδη ὅρον ἐπιτυχίας καὶ ἀσφαλείας, τὴν ἀπόλυτον πίστιν ἐν τῷ αὐθορμήτῳ καὶ τῇ σταθερότητι τῶν ἀμοιβαίων θυσιῶν.

Ὁ ἱερὸς θεσμὸς τοῦ γάμου ἔχει ὡς ἀρχικὸν καὶ τελευταῖον ὅρον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν δύο τούτων καθηκόντων *τῆς ἀφιερώσεως τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ἑνὸς διὰ τὸν ἄλλον*

Καί τοι ὁ νόμος οὗτος τῆς προσωπικῆς ἀπαρνήσεως ἐν τῷ βῳ δὲν εἶναι ὁμοίως ὑποχρεωτικὸς διὰ πάντας, πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ τιμὴ τῶν πολυαριθμοτέρων καὶ λαμπροτέρων παραδειγμάτων ἀνήκει εἰς τὰς γυναῖκας.

Οὕτως, ὅταν ἡ ἀνάμνησις τῶν ἑπομένων διηγήσεων μεταφέρει ἡμᾶς ἐπέκεινα τοῦ σημείου ὅθεν ἄρχεται ἡ σειρὰ τῶν ἱστορικῶν χρόνων, αἱ παραδόσεις τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου ἀποδεικνύουσιν εἰς ἡμᾶς διὰ διπλοῦ παραδείγματος, ὅτι τὸ βραβεῖον τῆς θυσίας ἀνήκει δικαίως εἰς τὴν σύζυγον. Ὅτον ἀφορᾷ τὸν Ὀρφέα, ὅστις καταβαίνων εἰς τὸν ᾅδην, ἵνα ζητήσῃ ἐπιμόνως τὴν Εὐρυδίκην του, ἐξετέθη εἰς τὸν κίνδυνον νὰ ἀπολέσῃ αὐτὴν δευτέραν φορὰν, αἱ παραδόσεις αὗται δεικνύουσιν εἰς ἡμᾶς τὴν Ἄλκηστιν δίδουσαν τὴν ζωήν της, ἵνα ἐξαγοράσῃ τὴν τοῦ συζύγου της, τὸν ὁποῖον ἀπόφασις τῆς εἱμαρμένης κατεδίκασεν, ἐκτὸς ἐάν τις ἤθελε συγκατανεύσει νὰ ἀποθάνῃ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἐν διαστήματι εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα αἰώνων ἡ μεγαλοφυΐα τῶν τραγικῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἡ μεγαλοφυΐα τῶν μουσικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων, ἐμπνεόμεναι ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τούτου χαρακτῆρος ἤνωσαν ἐν τῇ αὐτῇ ἀθανασίᾳ τὰ ὀνόματα τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Glüst.

Ἐπινότησις ποιητικὴ ἢ πραγματικὴ ἱστορία ἡ θυσία τῆς Ἄλκήστεως δὲν εἶναι διόλου τὸ μόνον γεγονὸς τοῦ εἴδους τούτου, ὅπερ δύναταί τις νὰ ἀναφέρῃ πρὸς τιμὴν τῶν γυναικῶν. Τὰ χρονικὰ τοῦ μέσου αἰῶνος ἀναφέρουσι περί τινος ἡγεμονίδος Σιβύλλης, γυναικὸς Ροβέρτου τοῦ Β', δουκὸς τῆς Νορμανδίας, ἥτις βεβαίως δὲν εἶναι διόλου κατωτέρα κατὰ τὴν γενναιότητα τῆς γυναικὸς Ἀδμήτου. (1)

Ὅτε ὁ Ρογεσπιέρος, ὡς ἀναφέρεται, ἐπληγώθη διὰ δεδηλητηριασμένου βέλους, οἱ ἰατροὶ ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ θεραπευθῇ ἄλλως, ἢ ἐὰν διέταττε νὰ ἐκρυζήτωσιν τὴν πληγὴν ἀμέσως. « Ἄς ἀποθάνω λοιπὸν εἶ- » πε, διότι δὲν θὰ εἶμαι οὐδέποτε τοσοῦτον » σκληρὸς, ὥστε νὰ ὑπομείνω, ἵνα ἐκθέσῃ » τις τὴν ζωήν του ὑπὲρ ἐμοῦ. » Ἡ Συβύλλη ἐκαιροφυλάκτισε ἀνυπομόνως τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Ροβέρτος ἐκοιμήθη καὶ ὅτε ἐβεβαιώθη ὅτι ἐκοιμᾶτο βαθέως ἐξεμύζησε τὴν πληγήν. Ἡ γενναία γυνὴ ἀπώλεσε μὲν τὴν ζωήν της, ἀλλ' ἔσωσε τὸν σύζυγόν της.

Πρὶν ἢ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, ὅστις κατέστη ὁ νόμος τοῦ κόσμου, διδάξῃ τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸ ὑπομένειν τὰς ὀδύνας τοῦ σώματος καὶ τὰς λύπας τῆς ψυχῆς, καὶ ἐπιβάλῃ τὸ σέβας πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὑπῆρξε κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους μακρὰ περίοδος πλάνης, καθ' ἣν ὁ ἑκούσιος θάνατος ἐθεω-

(1) Δηλαδὴ τῆς Ἄλκήστεως.

ρεῖτο ὡς πρᾶξις ἔχουσα ἀξίαν καὶ ὡς ἡ ὑψίστη ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀνδρίας. Ἡ ἀξιοδάκρυτος αὕτη γνώμη τῶν ἐθνικῶν φιλοσόφων, οἵτινες ἀνήγαγον εἰς ἀρετὴν τὴν αὐτοκτονίαν, ἔσχε πολλὰς ἡρωΐδας ὧν τὰ ὀνόματα ἔφθασαν μέχρις ἡμῶν. Τὸ ἐπισημότερον αὐτῶν εἶναι τὸ τῆς Ἀρρίας γυναικὸς τοῦ Κακίνου Πέτου. Αὕτη βλέπουσα ὅτι ὁ σύζυγός της νικηθεὶς ἐν τῷ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κλαύδιον ἀγῶνι ἐδίσταζε νὰ ἀπαλλαγῇ διὰ τοῦ θανάτου ἐκ τοῦ ὀνείδους τῆς καταδίκης, ἐνέπηξεν ἐν τῷ στήθει αὐτῆς ξίφος, ἔπειτα ἵνα πείσῃ αὐτὸν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμά της εἶπεν εἰς αὐτὸν τοὺς ἐνθαρρυντικοὺς ἐκείνους λόγους, προσφέρουσα εἰς αὐτὸν τὸ αἱματόφυρτον ὅπλον, ὅπερ ἐξήγήγαγεν ἐκ τῆς θανατηφόρου αὐτῆς πληγῆς, «Ὦ Πέτε, τοῦτο δὲν βλάπτει.»

Ἕτερον παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως ὀλιγότερον μὲν ὑψηλὸν κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαίων ἀλλὰ βεβαίως ἀνθρωπινώτερον ἀποδεικνύει ὅτι ἡ δουλεία τοῦ νόμου, ἡ ἐπιβαλλομένη διὰ τῶν ἑξῆς ὑπὸ τοῦ γάμου, «Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ἀκολουθῇ τὸν σύζυγον αὐτῆς κτλ,» ἐγένετο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῆς τελείας γυναικὸς πρὶν ἢ ὁ νομοθέτης γράψῃ αὐτὴν ἐν τῷ κώδικι. Οὕτως ἐν τῷ λίκνῳ τῆς ἐθνικῆς ἠθικῆς ἡμῶν ἱστορίας, ὅτε τὸ γαλατικὸν κράτος ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Sivilis ἀπώλετο ἐκ τῆς ἥττης τοῦ συμμάχου αὐτοῦ Σαβίνου, εἶδον τὴν γυναῖκα τοῦ τελευταίου τούτου, νὰ βεβαιώσῃ διὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ παραδείγματός της τὸ καθῆκον τοῦ συζυγικοῦ βίου.

Ὁ Σαβῖνος νικηθεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφύγῃ τὴν καταδίκην ἄλλως, ἢ ἐὰν ἡ φήμη τοῦ θανάτου του ἐπιστεύετο τοσοῦτον, ὥστε νὰ παύσωσιν αἱ ἀναζητήσεις ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ τὸν συλλάβωσι ζῶντα. Ἐκρύβη λοιπὸν, ἡ δὲ Ἐπονίνη ἵνα ἀποκρύψῃ τὸ καταφύγιόν του ἐράνη πανταχοῦ πενθηφορεῦσα. Τότε μόνον ἐτόλμησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἐν ᾧ εἶχε καταφύγει, ὅτε δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ διαφιλονεικήσωσι τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της. Ἐπὶ ἐννέα ἔτη καθ' ἃ ἐπεδαψίλευεν εἰς τὸν φυγάδα τὰς τρυφερωτέρας καὶ τὰς ἀκαταπαύστους φροντίδας, ἡ Ἐπονίνη ἐγένετο δὶς μήτηρ· ἀλλ' ἡ ἀσφάλεια τὴν ὁποίαν ἀπήλαυεν ἡ οἰκογένεια ἔφερε μοιραίως τὴν ἀσυνεσίαν καὶ ἡ προδοσία ἐπωφελήθη νὰ παραδώσῃ τὸν Σαβῖνον εἰς τὴν παλαιὰν μνησικακίαν τοῦ Οὐεσπεσιανοῦ.

Ἡ ἀφωσιωμένη σύζυγος μὴ δυνηθεῖσα, καίτοι ἐπικαλουμένη τὸν τίτλον μητρὸς, νὰ ἐπιτύχῃ νὰ ἀνακαλέσωσι τὴν ἀπαγγελθεῖσαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος ποινὴν κατὰ τοῦ ἀπαδοῦ τῆς Sivilis ἐπεκαλέσθη τὴν χάριν νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν θάνατον ἐκεῖνον ὃν εἶχεν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ἄγνωστον αὐτοῦ καταφύγιον. Ἡ χάρις αὕτη ἐδόθη εἰς αὐτήν.

Ἐμνημονεύσαμεν ἐνταῦθα τοῦ γεγονότος τούτου τοσοῦτον ἤδη ἐπαναληφθέντος εἰς διηγήσεις, ὅπως ἐκτιμήσωμεν πόσον ἡ συνεχὴς πρᾶξις τῆς Ἐπονίνης ὑπερισχύει τῆς ἐκουσίας πράξεως τῆς Ἀρρίας καὶ καταστήσωμεν φανερὰν τῶν δύο τούτων τρόπων τῆς ἀφοσιώσεως ἐκείνης, ἥτις εἶναι μᾶλλον ἀξία τοῦ ἡμετέρου θαυμασμοῦ.

Μεταξὺ χιλίων ἄλλων παραδειγμάτων συζυγικοῦ ἠθοϊσμοῦ, τὰ ὁποῖα ἠδυνάμεθα νὰ σημειώσωμεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, θὰ ἀναφέρωμεν τοὺς θαυμαστοὺς λόγους, δι' ὧν ἡ σύζυγος τοῦ στρατάρχου τοῦ Λουξεμβούργου ἠνάγκασε τὸ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ μετάσχῃ τῆς τύχης τοῦ φυλακισμένου καὶ καταδεδικασμένου εἰς θάνατον συζύγου αὐτῆς. « Ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου κρατεῖται, εἶπε, » καὶ ἐγὼ τίθεμαι εἰς κράτησιν· ἐπειδὴ ὁ σύ» ζυγός μου προσεκλήθη, προσκαλοῦμαι καὶ » ἐγώ· ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου κατεδικάσθη, καταδικάζομαι καὶ ἐγώ. »

Τὰ παραδείγματα τῆς ἀφοσιώσεως ἐν τῷ γάμῳ, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦσι τὸν πρόλογον

τοῦτον, νομίζομεν ὅτι εἶναι ἄξια ἐκτενεστέρας ἀναπτύξεως. (Ἐπιθεώρησις.)

ΟΙ ΤΥΦΩΝΕΣ.

Τυφὼν εἶναι στρόβιλος ἀνέμου καὶ πυκνῶν ὑλατοειδῶν ἀτμῶν, παραγόμενος ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ δυνάμενος ν' ἀνατρέψῃ καὶ νὰ ἐκριζώσῃ πᾶν τὸ πρυστυχόν· διατρέχει δὲ συχνάκις μεγίστας ἀποστάσεις προξενῶν κρότον ὅμοιον πρὸς τὸν τῶν βαρέως φορτωμένων καὶ κινουμένων ἐπὶ λιθοστρότου ἁμαξῶν.

Αἱ ἀστραπαὶ καὶ αἱ πύρναι σφαῖραι, ἃς συχνάκις ἐκσφενδονίζει ὁ τυφὼν, ἡ βροντὴ ἡ συνοδεύουσα αὐτὸν, πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶναι τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τοῦ τρομεροῦ τούτου μετεώρου. Ὑπάρχουσι δὲ δύο εἴδη τυφώνων, ὁ *χερσαῖος καὶ ὁ θαλάσσιος*. Οὗτος δὲ εἶναι πολλάκις ἀξιοθέατος, διότι κατὰ τὸν σχηματισμὸν αὐτοῦ τὰ μὲν ὕδατα τῆς θαλάσσης κινούμενα ὑψοῦνται ἐν εἴδει λόφου, τὰ δὲ νέφη ἐπιπίπτουσιν ἐν εἴδει ἀνεστραμμένου, οἱ δύο δὲ οὗτοι συνημμένοι κατὰ τὴν κορυφὴν ἀποτελοῦσι στήλην συνδέουσαν τὴν θάλασσαν μετὰ τῶν νεφῶν.

Οἱ θαλάσσιοι τυφῶνες δύνανται μικρὰ μὲν πλοῖα νὰ καταβυθίσωσι, τὰ δὲ μεγάλα νὰ βλάψωσι μόνον. Ἕνεκα δὲ τῆς μικρᾶς αὐτῶν διαμέτρου καὶ βραδείας κινήσεως σπανίως καταλαμβάνουσι τὰ πλοῖα ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἐνεργείας των. Οἱ ναυτικοὶ διὰ διαφόρων ἐλιγμῶν τοῦ πλοίου ἢ διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς ὑδατώδους στήλης πυροβολοῦντες αὐτὴν διαφεύγουσι πολλάκις τὸν κίνδυνον τοῦ τρομεροῦ τούτου μετεώρου.

Ὑπάρχουσι δύο εἴδη τυφώνων· ἐκ δὲ τῶν πολλῶν, οἵτινες συνέβησαν οὐ μόνον εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ψυχρὰ, θέλομεν ἀναφέρει τινὰς, ὅπως λάβῃ ὁ ἀναγνώστης ἰδέαν τινὰ τοῦ φρικώδους τούτου μετεώρου.

Τὴν 21 Νοεμβρίου 1876 εὑρισκόμενος ὁ Ε. Φερριέρς εἰς τὸ μέγα ξενοδοχεῖον τὸ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς μεσογείου θαλάσσης πλησίον τῆς Ἀντιπόλεως (ἐσχάτως πόλεως τῆς Γαλλίας), εἶδεν ἐν ἀποστάσει περίπου 40 χιλιομέτρων πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἀριστερὰ τῆς Κορσικῆς τὸ περίεργον τοῦτο φαινόμενον. Ἐν πρώτοις ἐφάνησαν τρεῖς στῆλαι μέλαιναι κατερχόμεναι ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν· εἶτα δὲ κατὰ τὴν 7ην πρωϊνὴν ὥραν καὶ λεπτὰ 25 ἡ πρώτη στήλη ἐφάνη φθίνουσα καὶ ἀποσυρομένη κατὰ μικρὸν πρὸς τὸ νέφος, ἀλλὰ συνδεδεμένη μετὰ τῆς θαλάσσης διὰ φωτεινοῦ σίφωνος· Τὴν δὲ 7 καὶ 30 λεπτὰ ἡ δευτέρα, ἥτις ἐφαίνετο ἰσχυροτέρα τῆς πρώτης, ἠκολούθησε τὰ ἴχνη τῆς πρώτης· Ἡ μέλαινα μάζα ἀποσυρομένη πρὸς τὴν νεφέλην συνεδέετο μετὰ τῆς θαλάσσης διὰ σιφωνοειδοῦς στήλης. Τέλος κατὰ τὴν 7 ὥραν καὶ λεπτὰ 35 ἐφάνησαν δύο σημεῖα συμπεπυκνωμένα εἰς τὸν νεφελώδη ἐκεῖνον ὄγκον κατερχόμενα πρὸς τὴν θάλασσαν. Ταῦτα δὲ ἦταν δύο νέοι τυφῶνες σχηματισθέντες τότε.

Ὁ μὲν εἷς τούτων ἐφαίνετο ἀκίνητος, ὁ δὲ δεύτερος κατήρχετο ὁρμητικῶς. Ἐνῷ δὲ κατήρχετο ὁ δεύτερος, ἐράνη ἐξαίφνης λάμψις ζωηρὰ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς μελαίνης νεφέλης. Τότε βροχὴ ραγδαιοτάτη καταλαμβάνει ὅλον ἐκεῖνο τὸ φωτεινὸν μέρος τῆς ἀτμοσφαίρας· τὸ ἐκ τῆς βροχῆς ἐπελθὸν σκότος ἐκώλυε τὴν ὅρασιν τῶν παρατηρητῶν. Ἐξ ὅλου τοῦ ἄνω ἐκτεθέντος συνεπέρανεν ὁ Φερριέρς ὅτι οἱ τυφῶνες εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Μετὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ θαλασσίου τυφῶνος ἀναφέρομεν καὶ τὸν ἑπόμενον χερσαῖον, ὅστις, συμβὰς τὴν 26 Αὐγούστου 1826, ἐνέπλησε τοὺς θεατὰς φρικης. Οὗτος κατηδάφησε μεγάλην ἔκτασιν γῆς πρὸς ἄρκτον τῆς Καλκοσσόνης ἐν Γαλλίᾳ. Νέος τις 17 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν ἀρθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετέωρος ἐρρίφθη ἐπὶ βράχου καὶ συνετρίβη· προσέτι 18 πρόβα-

τα μετεωρισθέντα εὑρέθησαν μετ' οὐ πολὺ εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασασιν κατακείμενα. Τὸ μετέωρον τοῦτο μετετόπισε βράχους κολοσσαίους, κατεκρήμνησεν οἰκίας, ἀνύψωσεν ἁμάξας, ἐξερριζωσε δένδρα καὶ καθ' ὅλην τὴν πορείαν του ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἴχνη βαθύτατα. Βεβαιοῦται δὲ ὅτι ὁ ἀὴρ κατὰ τὸ διάστημα τῆς καταστρεπτικῆς αὐτοῦ πορείας εἶχεν ὀσμὴν θειώδη· τοῦτο εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι ὁ τυφὼν εἶναι ἀποτέλεσμα ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.

Ἕτερος δὲ θαλάσσιος ἐμφανισθεὶς τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1818 κατεστράφη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Ναπιέρου. Ὅτε ὁ ἀτρόμητος πλοίαρχος εἶδεν ὅτι τὸ μετέωρον διηυθύνετο πρὸς αὐτὸν, εὐθὺς διέταξε καὶ ἐπυροβόλησαν αὐτόν. Κατ' ἀρχὰς τὸ μετέωρον ἐχωρίσθη εἰς δύο, ἀλλὰ μετά τινας στιγμὰς ἡνώθη πάλιν καὶ ἐπὶ τέλους κατεκρημνίσθη καὶ οὕτως ἀπηλλάγησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλοίου τοῦ τρομεροῦ τούτου μυτεώρου.

ΤΟΙΣ ΑΞΙΟΤΙΜΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΑΠΕΙΟΥ.

Ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου προσεχοῦς, τὸ «Σεράπειον» εἰσέρχεται εἰς τὸ τέταρτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἔτος: Ὀφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἡμετέρας εὐχαριστίας πᾶσι τοῖς ἀξιοτίμοις ἡμῶν ἀνταποκριταῖς ἄνευ τῆς προθύμου καὶ φιλομούσου τῶν ὁποίων ὑποστηρίξεως, τὸ «Σεράπειον» δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ διανύσῃ αἰσίως τὸ τρίτον αὐτοῦ ἔτος οὔτε νὰ εὑρίσκηται εἰς θέσιν νὰ ἐπιφέρῃ ἀρκούσας βελτιώσεις κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος.

Ἀπὸ τῆς πρώτης Ἰανουαρίου θὰ δημοσιεύηται δὶς τοῦ μηνὸς, μετὰ τῆς ἐρικτῆς φιλοκαλίας, πεπείσμεθα δὲ ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται εὑρήσουσι ἐν ταῖς σελίσι τοῦ Σεραπείου, τὸ τερπνὸν συγκεκραμένον πάντοτε μετὰ τοῦ ὠφελίμου.

Καί τοι, διὰ τῆς προσλήψεως συνεργάτου, καὶ διὰ τῆς κατὰ δεκαπενθημερίαν ἐκδόσεως τοῦ «Σεραπείου» διπλασιάζονται αἱ δαπάναι οὐχ' ἧττον ἡ συνδρομὴ ἔσεται ἡ αὐτὴ ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη τουτέστι:

Διὰ τοὺς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ	φράγκα	20
Διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ	»	22
Διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	»	25

Ὡς συνεργάτην ἡμῶν παρελάβομεν τὸν γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις κ. Γ. Μ. Καλούμενον οὗτινος ὁ γλαφυρὸς κάλαμος καὶ ἡ ἰδιάζουσα πρὸς τὴν δημοσιογραφίαν ἀγάπη, ἐγγυᾶται πλήρη καὶ ἀσφαλῆ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμετέρων πρὸς τοὺς συνδρομητὰς ὑποχρεώσεων.

Ἐκφράζομεν τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην τοῖς διαφόροις λογίοις, οἵτινες προθύμως ὅσον καὶ ἀφιλοκερδῶς παρέσχον ἡμῖν τὴν ἠθικὴν συνδρομήν των.

Ἰδίως ἄπειρον εὐγνωμοσύνην ἐκφράζομεῶ τοῖς ἀξιοτίμοις κ. κ. Οἰκονομοπούλῳ ἰατρῷ καὶ Σεραφείμ Φωκᾷ, ὧν ἡ συνδρομὴ ὑπῆρξε διὰ τὸ Σεράπειον πολύτιμος.

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν, ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν ἵνα τὸ «Σεράπειον» δημοσιεύει αἰνίγματα, γρίφους, προβλήματα κτλ., ὑπείκοντες ἁσμένως εἰς τὴν τοιαύτην τῶν φίλων συνδρομητῶν ἐπιθυμίαν, θέλομεν κατὰ δεκαπενθημερίαν πράξει τοῦτο. Ὀφείλομεν ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν τοῖς λύταις τῶν αἰνιγμάτων, ὅτι αἱ ὑπ' αὐτῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Σεραπείου» περμπόμεναι ἐπιστολαὶ, πρέπει νὰ ὦσιν ἀπηλλαγμέναι ταχυδρομικῶν τελῶν, ἄλλως ἔσονται ἀπαράδεκτοι.

Ἕκαστος τῶν συνδρομητῶν τοῦ «Σεραπείου πληρόνων 20 φράγκα πλέον τῆς συνδρομῆς του, δικαιοῦται ἐπὶ ἓν ἔτος νὰ δημοσιεύῃ οἱανδήποτε εἰδοποίησιν ἐν ταῖς ἐπὶ τούτῳ ὡρισμέναις σελίσι ταῦ περιοδικοῦ. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρόνουσι φρ. 60 δι' εἰδοποιήσεις μὴ ὑπερβαινούσας τὰς 15 γραμμάς.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΧΟΛΕ... ΔΕΥΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ Γ'. ΤΟΜΩ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Τὸ νέον ἔτος παρὰ διαφόρ. λαοῖς	Σελ. 246
Βιογραφίαι. Λωποδύτης Καρτοῦσας	» 262
» Ἰωάννης Κάλλας	» 296
» Μαρκησία Δε Βριβολιέρη	» 333
» Καρλότα Κορδαὶ	» 263
» Βερνιὼ	» 394
» Φουκιὲ Τερβὶλ	» 429
» Κυρία Ἐλισσάβετ	» 457
» Συλβανὸς Βαιλὺ	» 495
» Λαβουζιὲ	» 522
» Καζώττης	» 557
» Λουδοβίκος XVI	» 586
» Ἡ κυρία Ρολάνδου	» 615
Περὶ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ στήλης τοῦ Πομπηΐου	» 266
Αἱματηρὸν δράμα	» 271
Περὶ εὐρυτέρας ἐκπαιδεύσεως καὶ δικαιωμάτων τοῦ γυναικείου φύλου	» 300
Περὶ σεισμῶν	» 36
Βενιαμὶν Δισραέλης κόμης Βήκονσφιλδ	» 403
Ἀποίκου ἐπισόδειον	» 436
Περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ σώματος ἤτοι τάφου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου	» 460
Ἡ ἐξ ἴων ἀνθοδέσμη	» 466
Ἡ ἐφεύρεσις τῆς πυρίτιδος	» 468
Ποίησις ἐκ τῶν ἔργων τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ Σ. Βασιλιάδου.	
—Ἡ λουομένη Ρωμαία	» 470
» » »	» 378
» » »	» 380
Ἐκδρομὴ εἰς τὸν κόσμον τῶν ἀπείρως μικρῶν	Σελ. 502
» « »	» 523
Μανέθων ἢ Μανέθως	» 526
Τὸ ψευδόνυμον πλοῖον	« 529
Εὐκλείδης	» 462
Καλλίμαχος	» 590
Καλακάουας	» 594
Ἵππαρχος	» 619

Τὰ κυριώτερα συμβάντα τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως, Σελ. 245, 285, 317, 349, 381 413, 445, 477, 508, 540, 572, 604.

Θαυματουργίαι, ἤτοι χημικὰ, ὑδραυλικὰ, ἀκουστικὰ, φυσικοϊστορικὰ, ὀπτικὰ, ἰατρικὰ μετεωρολογικὰ καὶ χρησμολογικὰ τερατουργήματα. — Σελ. 247, 286, 318, 350, 3.2, 414, 446, 468.

Ὁ Κόσμος τῶν φυτῶν. Σελ. 270, 305, 337.

Μυθιστορία.— Ὁ Μαλβρούγ ἀπέρχεται εἰς πόλεμον. Σελ. 255, 292, 325.

Μυθιστορία.— Μία φρικώδης νύξ. Σελ. 398, 432, 4 3, 499.

Μυθιστορία.— Ἡ Ἄγγελος τῶν συνόρων.— Σελ. 484, 509, 541, 573, 606.

ΜΥΡΙΑ ΟΣΑ.

Ὁ Μεχμετ-Ἀλῆς καὶ ὁ Σεΐχης.— Τὸ πτέρνισμα.—Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀβυσσινίας Ἰωάννης Α'.— Ἡ ἑκατονταετηρὶς τῆς ἐν Γερσέῃ μάχης.— Ἡ καρδία Ναπολέοντος τοῦ Α'. Σελ. 307—316

Ἱστορία τοῦ τυμπάνου. — Σύρραξις ἀτμοπλοίων.— Ἡ διάτρησις τοῦ Παναμᾶ. — Τὸ ἐμπόριον τοῦ ὀπίου ἐν Σινικῇ.— Ἄγαλμα οὐρανίας Ἀφροδίτης. — Νέα τορπίλλη. — Οἱ στόλοι τῶν μεγάλων Δυνάμεων. — Ἡ ἀγρία ἄμπελος τοῦ Σουδάν. —Ὁ Ἀγγλικὸς χρόνος καὶ ἡ στοιχειοθετικὴ μηχανή. —Παράδοσις περὶ τοῦ λειρίου.— Ἱστορία τοῦ ἀλεξιβροχίου.

Ἀξιοθαύμαστον ὡρολόγιον Σελ. 273—284

Δημοσιογραφία ἐν Ἰαπωνίᾳ.— Στατιστικαί.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ κόσμου » 308—316

Ὁ καφές. —Ζέων πάγος. — Τὸ βάρος τοῦ σώματος.— Πολυσαρκία καὶ ἰσχνότης.

Ὁ ἔμπορος τῶν ρινῶν » 341—348

Φωνοστενογραφικὴ μηχανή. — Παραγωγὴ καὶ κατανάλωσις χάρτου.—Ὁ Ἐνδυμίων τοῦ λόρδου Βήκονσχηλδ. — Ἰατρικοὶ ἀφορισμοὶ περὶ πέψεως. Σελ. 378—380

Τὸ μαγικὸν σπήλαιον. — Μετοικεσία βελόνης. — Νόμος κατὰ τῆς μέθης:— Τὸ διαζύγιον ἐν Κίνᾳ. — Πνευμονικὴ φθίσις τῶν ἀγελάδων.

Αὐτοκτονίαι ἐν Γερμανίᾳ » 406—412

Ἡ ἱερὰ πόλις τῆς Τύνιδος.

Δίκαι κυνῶν » 440—444

Ἡ καταστροφὴ τοῦ ὠοῦ τῆς φυλλοξήρας. — Γρηγοριανὸν καὶ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

Καταμέτρησις τοῦ χρόνου » 473—476

Τὸ ἐμπόριον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. — Μετανάστευσις ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικήν. — Περὶ μετάξης. — Περὶ ζύθου.

Πένητες ἐν Παρισίοις » 505—506

Ὁ ἥλιος τοῦ μεσονυκτίου. — Ἅγια λείψανα. — Ψυχροὶ καὶ βροχεροὶ χειμῶνες.— Ἠλεκτρικὸς τηλέγραφος. — Ἀγγλικὰ ταχυδρομεῖα.

Καλλιτεχνικὰ κτήρια » 531—539

Ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς. — Νέον τηλεγραφικὸν σύστημα. — Μεγάλη φάλαινα.— Τὸ Κανκάν.

Ἡ μονομαχία » 565—571

Ὁ ἔρως. — Σοῦπα ἐκ φωλαιῶν χελιδόνων. — Κύτρινος πυρετός. — Περὶ φυματώσεως. — Πηδάλιον ἠλεκτρικόν.

Μέγα ἀερόστατον » 597—603

Βιογραφίαι τῶν νέων ὑπουργῶν τῆς Γαλλίας.— Καϊρουάν, — Νοημοσύνη ζώων. — Οἱ σύζυγοι. — Περὶ Τυρώνων. — Τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς. — Πίναξ τῶν περιεχομένων Σελ. 622—626

Στατισικαί.

Γέλωτες.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Γ'. ΤΟΜΟΥ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ